

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές : ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. Τόνυ.— Βσεβολδδ Κρεστόβοκη : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου.— Σαβιὲ δὲ-Μοντεπέν : Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρασις Παρ.— Η ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ, Ἰσπανικὸν διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ εἰκονογραφημένου μυθιστορήματος « Περιπέτεια Στρατάρχου », δημοσιεύσωμεν τὸ διὰ λαμπρῶν εἰκόνων κεκοσμημένον μυθιστόρημα τοῦ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

Τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε φυσικωτάτη, ἀλλὰ καὶ λίαν περιπετειώδης ἐξιστορήσις τῶν ἄχρι σήμερον ἔτι διατηρουμένων αὐστηρῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων παρὰ τῷ λαῷ τῆς Βρετάνης, τῆς ἱστορικῆς ταύτης γαλλικῆς ἐπαρχίας. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ Καρόλου Μερουβέλ, ὅστις διὰ τῶν ΤΡΕΜΟΡ, πρὸ πολλοῦ ἐν τοῖς « Ἐκλεκτοῖς » δημοσιευθέντων, κατέκτησεν ἐν γένει τὰς συμπαθείας τῶν ἀναγνωστῶν μας, εἶνε ἱκανὴ ἐγγύησις τῆς ἀξίας τοῦ νέου μας μυθιστορήματος.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

II'

Ἡ κρύπη

Ἐνῷ ὁ κύριος στρατάρχης ἀπεμακρύνετο θριαμβεύων ἐκ τοῦ πύργου δὲ Μονσενύ, ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπανήρχετο ἐν αὐτῷ, ἔξαλλος ἐκ τῆς ὀργῆς ὅτι ἐνεπαίχθη συγχρόνως ὑπὸ τοῦ φίλου τῆς προτεραίας καὶ τῆς νεαρᾶς κόρης, ἣν ἤδη ὠνόμαζον εὐνοουμένην τῆς ἐπιούσης, σκηνὴ ἀρκούντως παράδοξος συνέβαινε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας Ἀρτέμιδος. Ἀνησυχούσα διὰ τὴν ἐξαφάνησιν τῆς Κλοτίδης

καὶ κατεχομένη ὑπὸ τοῦ πόθου τῆς ἐκδικήσεως εἰς μάτην εἶχεν ἀναζητήσει τὴν ἀντίζηλόν της. Ὑποπεύουσα τοὺς νόμους ἐπὶ συνενοχῆ ἐν τῇ ἀνεξηγήτῳ ἐκείνῃ φυγῇ, διέταξε νὰ τοὺς συλλάβωσι καὶ ὠδηγήσωσιν ἐνώπιόν της.

Βερνάρ, ὁ ἀρχιτρούκλινος, ἠδυνήθη νὰ συλλάβῃ μόνον τὴν Σεβρέτην, ἥτις ἤσχολετο νὰ πληρῶσῃ τὰ θυλάκια αὐτῆς διὰ σακχαρωτῶν καὶ καρπῶν λησμονηθέντων ἐπὶ τῆς βασιλικῆς τραπέζης.

Ἡ νάνος παρουσιάσθη τρέμουσα ἐνώπιον τῆς κομήσσης, φοβουμένη βαρεῖαν ποινὴν διὰ τὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ κατάχρησιν ἐκείνην τῆς φιλοξενείας. Μόλις παρήτησεν αὐτήν, εἶτε ἐκ τρόμου εἶτε ἐξ ἐλαφρότητος, ὀλίγου δεῖν νὰ προδώσῃ τὸ μυστικὸν τῆς Κλοτίδης, διότι ἐγονυπέτησε καὶ εἶπε διὰ φωνῆς κλαυθμηρᾶς :

— Μὴ μὲ τιμωρήσετε, κυρία· δὲν ἦτο ἀπὸ λαιμαργίαν ἂν ἐπῆρα ὀλίγα σακχαρωτὰ.

— Ἡσύχασε, ὑπέλκεν ἡ κυρία δὲ Μονσενύ· δὲν σὲ ὠδήγησαν ἐδῶ διὰ τὸ ἔγκλημα τοῦτο.

— Σὰς βεβαιῶ, κυρία, ὅτι μὰς ἐλησμόνησαν ἐντελῶς μὲ τὴν θόρυβον τῆς ἑορτῆς. Ἡμῖν μόνῃ ἐνώπιον τῆς τραπέζης, ἥτις ἦτο πλήρης ὀπωρικῶν, γλυκισμάτων καὶ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντισταθῶ εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ κάμω προμηθείας διὰ τὸν ἀδελφόν μου...

Ἡ κόμησσα διέκοψεν αὐτὴν αὐστηρῶς.

— Ὁ ἀδελφός σου, εἶπεν αὐτῇ, εἶναι ἀξίος νὰ καταδικασθῇ εἰς ἄρτον καὶ ὕδωρ μόνον· προσηνέχθη ἀτίμως καὶ ἤρπασε τὴν ὠραίαν Κλοτίδην, ἥτις ἦτο ὑπὸ τὴν προστασίαν μου.

Ἡ Σεβρέτη ἐμειδίασε καὶ ἐκάμυσε τοὺς ὀφθαλμοὺς.

— ὦ! ἔχετε ἀδικον νὰ τὸν κατηγορεῖτε, κυρία· ἂν ἤρπασε τὴν ὠραίαν δεσποινίδα θὰ τὸ ἔπραξε μὲ τὴν συγκατάθεσίν της.

— Ὁμολογεῖς λοιπὸν ὅτι ἔχω δίκαιον; εἶπε ζωηρῶς ἡ κυρία δὲ Μονσενύ.

Ἡ Σεβρέτη ἔδηξε τὰ χεῖλη ἡ ἀφρο-

σύνη της ἐπεκύρωσε τὰς ὑπονοίας τῆς κυρίας Ἀρτέμιδος.

— Εἰξεύρεις λοιπὸν ποῦ εἶναι, ἐξηκολούθησεν αὐτῇ, ἀφοῦ ἐλάμβανες σακχαρωτὰ δι' αὐτόν;

— Σὰς βεβαιῶ ὄχι, κυρία.

Ἡ κόμησσα ἐκτύπησε μετ' ἀνυπομονησίας τὸν πόδα καὶ προσέθηκε :

— Εἰξεύρεις βεβαίως ποῦ ὁ Μουσερὸν ὠδήγησε τὴν ἀχάριστον κόρην;

Ἡ νάνος ἔντρομος ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον της καὶ ἀσπαζομένη ταπεινῶς τὴν ἐσθῆτα αὐτῆς :

— Σὰς βεβαιῶ, κυρία, ὅτι ἂν ὁ Μουσερὸν ἔπραξε τὴν κακὴν αὐτὴν πράξιν τὸ ὀποῖον δὲν δύναμαι νὰ ὑποθέσω, ἐπρόσεξε νὰ μὴ μοι εἴπῃ τίποτε. Γνωρίζει, προσέθηκε μετὰ γελοίας ἐμφάσεως, ὅτι εἶμαι ἐνάρετος καὶ ἔντιμος κυρία καὶ θὰ τὸν ἐμπόδιζα νὰ φύγῃ μὲ αὐτὴν τὴν ξένην.

Καταβιβάζουσα εἶτα τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τὸ ἀτενὲς καὶ εἰρωνικὸν βλέμμα τῆς κυρίας Ἀρτέμιδος, εἶπεν ὀλοφυρομένη :

— Ὅχι, οὐδέποτε θὰ πιστεύσω ὅτι διέπραξε τὴν παραφροσύνην καὶ εἶχε τὴν σκληρότητα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν δυστυχῆ ἀδελφὴν του διὰ νὰ φύγῃ μὲ μίαν ἄγνωστον.

Ἡ κόμησσα ἠνώνησεν ὅτι δὲν θὰ κατόρθου νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς νάνου, φερομένη ὡς δικαστής. Μετέβαλε λοιπὸν ὕφος καὶ θωπεύουσα αὐτήν :

— Ἀληθῶς, εἶπεν, ἔχεις δίκαιον, μικρά μου, πιστεύω ὅτι ὁ ἀδελφός σου εἶναι ἀνίκανος νὰ σὲ ἐγκαταλείψῃ τόσον σκληρῶς καὶ νὰ σὲ ἐκθέσῃ εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως. Ἄς ἀφήσωμεν αὐτὴν τὴν συζήτησιν. Ἄλλ' εἶσαι εὐφυῆς, Σεβρέτη, καὶ θέλω νὰ σοὶ ζητήσω μίαν συμβουλήν.

Ἡ νάνος παρηκολούθει πάσας τὰς κινήσεις τῆς κομήσσης μετὰ πολλῆς ταραχῆς καὶ ἀνησυχίας. Ἡ Ἀρτεμῖς προσεποιήθη ὅτι δὲν ἠνώνησε τοῦτο καὶ προχωρήσασα ἀφροντίς πρὸς τὴν γραφεῖον, ἔνθα ὑπῆρχον πολῦτιμοι λίθοι, περιδέραια, δακτύλιοι καὶ ἄλλα κοσμήματα, προσέθηκε :

— Θέλω νὰ ἴδω πηγαίνουν αὐτὰ τὰ κοσμήματα, τὰ ὅποια ἐξέλεξα διὰ νὰ στολισθῶ, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ συζύγου μου, ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ τῆς αὐλῆς. Πῶς εὐρίσκεις αὐτοὺς τοὺς σαπφείρους;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Σεβρέτης ἀπήστραψαν. Ἐσκέπτετο πόσον ἦσαν εὐτυχεῖς αἱ εὐγενεῖς ἐκεῖναι δέσποιναι! Πῶς νὰ μὴ εἶναι ὠραῖαι μετὰ τῶν βαρυτίμων ἐκείνων κοσμημάτων;

— Αὐτοὶ οἱ σάπφειροι εἶναι θαυμάσιοι, ἀπήντησεν ὑψηλοφώνως, καὶ ἂν τοὺς εἶχα εἰς τὴν κεφαλὴν μου, οὔτε αὐτὸς ὁ Μουσερόν θὰ μὲ ἀνεγνώριζε.

Ἡ κόμησσα ἐμειδίασεν:

— Λοιπὸν! εἶπε, θέλω νὰ σὲ ἴδω μεταμορφωμένην εἰς κυρίαν τῆς αὐλῆς, κόρη μου.

Καὶ περιέβαλε τὸν τράχηλον αὐτῆς διὰ τοῦ ἐκ σαπφείρων περιδεραίου. Ἡ νάνος προσεποιήθη ὅτι ἀνθίστατο, ἐνδομύχως ὅμως ἦν ἔμπλεως χαρᾶς.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ἡ κυρία Ἄρτεμις ἀποθαυμάζουσα αὐτὴν τρόπον τινὰ μετ' ἐκστάσεως, αὐτὸ τὸ περιδέραιον σὲ καλλύνει ἐκτάκτως, δὲν εἶναι ὅμως σύμφωνον μὲ τὴν ἐνδυμασίαν σου. Ἄς ἴδωμεν, δοκίμασε αὐτοὺς τοὺς δακτυλίους ἐξ ἀμεθύστου καὶ τὸ βραχιόνιον αὐτὸ ἐκ σμαράγδου.

— ὦ! κυρία, μὲ ταράσσετε, ἐπιθύρυσεν ἡ νάνος.

— Εἶμαι βεβαία, εἶπεν ἡ κόμησσα μετὰ θαυμασμοῦ ἐπιδειξίως προσπεποιημένου, ὅτι ἂν σὲ ἔβλεπον οἱ εὐγενεῖς μας, θὰ σὲ εὐρίσκον ὠραιότεραν καὶ αὐτῆς τῆς Κλοτίλδης.

— Πιστεύετε, κυρία;

— Νά, ἄφες με νὰ ἀναρτήσω εἰς τὰ ὠτά σου τὰ ἐκ τοπαζίου αὐτὰ ἐνώτια καὶ νὰ στέψω τὸ μέτωπόν σου τὸ παρθενικὸν μὲ τὸ ἀδάμαντινον τοῦτο διάδημα. Ἰδοῦ. Καὶ τώρα βεβαίῳ ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς θὰ ἐξεπλήσσετο καὶ θὰ ἐλησμόνει τὴν Κλοτίλδην.

— ὦ! κυρία, εἶπεν ἡ Σεβρέτη μειδιῶσα, εἰσθε πολὺ ἐπιεικῆς. Βεβαίως μὲ κατεστήσατε ὠραίαν. Ἄλλ' ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης Φραγκίσκος ὁ Α' δὲν θὰ κατεδέχετο ν' ἀτενίσῃ ἐμὲ τὴν ταπεινὴν ὑπηρετίδα. Εἶμαι πολὺ μικρά.

— Ὅ,τι εἶναι μικρὸν εἶναι ὠραῖον, ὑπέλαθε σοβαρῶς ἡ κόμησσα, εἶμαι δὲ πεπεισμένη ὅτι ὁ κύριος Μουσερόν δὲν εἶχε τὴν ἀνοησίαν νὰ φύγῃ μὲ τὴν δεσποινίδα Κλοτίλδην, ὅταν δύναται νὰ δώσῃ τὸν βραχιόνα εἰς τόσῃ χαρίεσσαν ἀδελφὴν...

— ὦ! κυρία, μὲ κολακεύετε! εἶπεν ἡ Σεβρέτη χαιρετῶσα αὐτὴν ἐδαφιαίως.

Ἡ Ἄρτεμις μόλις κατόρθου νὰ προσποιηθῆται, διότι ἡ νάνος, περιβεβλημένη τὰ πολύτιμα αὐτῆς κοσμήματα, παρίστα θέαμα ἀξιον γέλωτος.

— Ἦδη θὰ θέσω τὸ ἐκ βελούδου ἐπανωφόριόν μου ἐπὶ τῶν λευκῶν σου ὤμων, ὑπέλαθεν ἡ κόμησσα, τότε δὲ θὰ ὁμοιάζεις πρὸς τὴν Ἡραν προεδρεύουσαν τοῦ συμβουλίου τῶν θεαινῶν.

Καὶ ἐκάλυψεν αὐτὴν ἀμέσως διὰ τοῦ μακροῦ αὐτῆς ἐπενδύτου, ὅπερ ἐσύρετο χαμαὶ καὶ οὔτινος αἱ πτυχαὶ ἠμποδίζον αὐτὴν ν' ἀναπνήθῃ.

— Ἰδοῦ ἐτελείωσεν ὁ καλλωπισμὸς σου, μικρά μου, καὶ δύνασαι νὰ βεβαιωθῆς, προσέθηκε δεικνύουσα αὐτῇ τὸν καθρέπτην.

Ἡ νάνος ὑπήκουσε καὶ ἀφῆκε κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς.

— Λοιπὸν! ἠρώτησεν ἡ Ἄρτεμις, ζηλεύεις ἀκόμη τὴν καλλονὴν τῆς φίλης σου Κλοτίλδης; Ἡθελα νὰ τὴν ἔβλεπα πλησίον σου διὰ νὰ ἴδω ἔτι μᾶλλον τὴν διαφωρᾶν.

Ἡ Σεβρέτη ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν.

— ὦ! ναί, εἶπεν, ἠθελα νὰ μὲ ἔβλεπεν ὁ Μουσερόν τώρα, ὅστις μὲ λέγει πάντοτε φιλάρεσκον!

— Εἶναι ἀδύνατον, εἶπεν ἡ κυρία δὲ Μονσενύ· ὁ ἀδελφός σου συνώδευσε βεβαίως τὴν Κλοτίλδην καὶ θὰ ἦναι ἤδη πολὺ μακρὰν τοῦ πύργου.

— Τίς οἶδεν; εἶπεν ἀκουσίως ἡ νάνος κατοπτριζομένη διαρκῶς. Ἴσως δὲν εἶναι ἀκόμη πολὺ μακρὰν.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ κόμησσα ἔχασε τὴν ὑπομονὴν καὶ ἀρπάσασα τὴν Σεβρέτην ἀπὸ τοῦ βραχιόνου εἶπεν αὐτῇ ὀργίλως:

— Εἶσαι βεβαία; γνωρίζεις λοιπὸν ποῦ κατέφυγον; εἰξεύρεις ποῖαν ὁδὸν ἔλαβον; . . .

Ἡ νάνος ἐφρίκασεν¹, ἠτένισεν ἐκπληκτικὸς τὴν κυρίαν Ἀρτέμιδα καὶ ἀνέκτησε τὴν μνήμην.

— Θεέ μου! Θεέ μου! τί ἀνοησίαν εἶπα! ἀνέκραξε μετ' ἐκφράσεως πόνου. Ὁ Μουσερόν θὰ μὲ ἐπιπλήξῃ· δὲν εἶπα ὅμως τίποτε κακόν, κυρία, τίποτε, τὸ ὅποιον νὰ βλάβῃ τὸν ταλαίπωρον ἀδελφόν μου;

Ἡ κόμησσα ἠνώνησεν ὅτι ἔσπευσε καὶ ἠθέλησεν ἐκ νέου νὰ προσποιηθῆ· ἀλλ' ἦτο ἤδη ἄργά. Δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀπατήσῃ τὴν Σεβρέτην.

— Ὅλα αὐτὰ τὰ κοσμήματα εἶναι ἰδικὰ σου, μικρά μου, ὑπέλαθε τρέμουσα.

— Αὐτοὶ οἱ δακτύλιοι, τὸ βραχιόλιον, τὸ περιδέραιον; ἠρώτησεν ἡ νάνος ἐκπληκτικὸς καὶ θαυμάζουσα.

— Ὅλα, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ὄρον.

— Καὶ τὸ βελούδιον ἐπανωφόριον ἐπίσης; προσέθηκε ἡ Σεβρέτη.

— Καὶ τὸ ἐπανωφόριον καὶ τὰ ἐνώτια καὶ οἱ ἀδάμαντες.

Ἡ νάνος ἐξεδήλωσεν ἀμετρον χαρὰν καὶ ἐκρότησε τὰς χεῖρας.

Ἡ κυρία Ἄρτεμις ὑπέλαθεν:

— Ὅλα σοὶ ἀρμόζουν τόσον καλῶς, ὥστε δὲν εἶναι δίκαιον νὰ σοὶ τὰ ὑστερήσω· πρέπει ὅμως ἡ καλλονὴ σου νὰ κινήσῃ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Κλοτίλδης.

Ἡ Σεβρέτη ἤκουε μειδιῶσα.

— Πρέπει νὰ σὲ ἴδῃ ἐν ὄλῃ σου τῇ λαμπρότητι. . . .

Ἡ Σεβρέτη ὠχρίασεν.

— Πρέπει νὰ τὴν ζητήσῃς καὶ νὰ μοὶ τὴν φέρῃς.

1. Ὅρα εἰκόνα φύλλου 474.

Ἡ Σεβρέτη ἠτένισε θλιβερῶς τὴν κόμησσαν.

— Καὶ ἂν δὲν ὑπακούσω, θὰ μοὶ ἀφαιρέσετε τὰ κοσμήματα, κυρία;

— Ναί, εἶπε ψυχρῶς ἡ Ἄρτεμις.

— ὦ, Θεέ μου! ἐπιθύρυσεν ἡ Σεβρέτη ἀτενίζουσα τὰ κοσμήματα, μοὶ πηγαίνουν τόσον καλὰ!

Ἐπειτα, ἀφαιρέσασα ἀπὸ τῶν ὤμων αὐτῆς τὸ ἐπανωφόριον, ἀπέθηκεν αὐτὸ ἐπὶ ὑψηλῆς ἔδρας. Ἡ Ἄρτεμις παρετήρει αὐτήν. Ἀφῆρεσε τὰ κοσμήματα, τὰς καρφίδας καὶ τοὺς ἀδάμαντας καταπνίγουσα τοὺς λυγμούς της.

— Τί κάμνεις, ἀνόητον πλάσμα; εἶπεν ἡ κόμησσα.

— Σὰς ἀποδίδω τὰ κοσμήματά σας, κυρία· δὲν δύναμαι νὰ τὰ ἀποκτήσω, ἀφοῦ ζητεῖτε νὰ σὰς φέρω τὴν Κλοτίλδην, ἡ ὅποια δὲν γνωρίζω ποῦ εὐρίσκεται.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐμειδίασεν.

— Σεβρέτη, ἀρκεῖ πλέον ἡ κωμῆδία, ὑπέλαθεν. Πρὸ ὀλίγου προέδωκε τὸ μυστικόν σου· ἂν ἀρνηθῆς νὰ εἶπῃς περισσότερα θὰ ἦσαι ἀγνώμων. Εἰξεύρεις πῶς τιμωροῦν τοὺς ἀπειθεῖς σκύλους;

Ἡ νάνος ἤρξατο τρέμουσα. Ἡ Ἄρτεμις παρετήρησε τοῦτο καὶ ἐξηκολούθησεν αὐστηρῶς:

— Ἄν ὀμιλήσῃς σοὶ ἀφίνω τὰ κοσμήματα. Ἄν σιωπήσῃς θὰ καταδικασθῆς ἐπὶ τρεῖς μῆνας εἰς ἄρτον καὶ ὕδωρ· πρὸς τοῦτοις θὰ μαστιγοῦσαι πρῶταν καὶ ἐσπέραν ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν, οἱ ὅποιοι θὰ διασκεδαζοῦν μὲ τὰς κραυγὰς σου καὶ τοὺς μορφασμούς σου.

Ἡ ταλαίπωρος Σεβρέτη ὠχρίασεν ὑπερβαλλόντως καὶ ἤρξατο ἐκβάλλουσα ἀσθενεῖς παραπόνου κραυγὰς, ὡς εἰ ἤσθάνετο ἤδη ἐπὶ τῶν γυμνῶν ὤμων της τὰς μαστιγὰς.

Ἡ κόμησσα διετέλει ἀπαθῆς. Μετ' ὀλίγον δὲ ἡ Σεβρέτη, μὴ ἀνθισταμένη πλέον εἰς τὸν πειρασμόν, ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς Ἀρτέμιδος.

— Κυρία κόμησσα, εἶπεν, εἶμαι ἀναδρος καὶ ἔνοχος. Ὁ Μουσερόν δὲν θὰ μὲ συγχωρήσῃ καὶ θὰ μὲ κτυπήσῃ ἴσως· ἐν τοῦτοις ὅμως αὐτῇ ἡ Κλοτίλδη εἶναι ἀγνωστος δι' ἐμέ. Τί καλὸν ἐπραξεν εἰς ἐμέ; Ὑμεῖς, κυρία, μοὶ δίδετε τὰ κοσμήματά σας.

Ἐσίγησεν ἐπὶ στιγμὴν καὶ προσέθηκε:

— Δὲν πρόκειται ἤδη περὶ τοῦ προσφιλοῦς μας αὐθέντου, τοῦ μεγάλου αὐτοῦ πρίγκηπος, τοῦ κυρίου Βουρβόνου.

— Βλέπεις ὅτι ἐγείνεις λογικὴν, μικρά μου, εἶπεν ἡ κυρία δὲ Μονσενύ. Λοιπὸν ἡ Κλοτίλδη δὲν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν πύργον;

— Ὅχι, κυρία· περιμένει κατάλληλον εὐκαιρίαν διὰ νὰ φύγῃ.

— Καὶ ποῦ εὗρεν αὐτῇ ἄσυλον ὁ Μουσερόν;

Ἡ Σεβρέτη ἐδίστασεν ἔτι. Ἐβλεπε τὸν ἀδελφόν της ἀπειλητικὸν καταρώμενον αὐτήν· τὸ βλέμμα ὅμως τῆς κομῆσης ἐτρόμαξεν αὐτήν.

— Εἰς τὸν ὑπόγειον ναόν, ἀπήντησεν.

[Ἐπεται συνέχεια]

TONY.

ΒΕΒΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Θὰ περιεπλέκετο εἰς ἀντιφάσεις, εἰς ἀποσιωπήσεις, θὰ κατέφευγεν εἰς ἐπινοήσεις καὶ θὰ ἐψεύδετο, θὰ ἐψεύδετο πάντοτε! Καὶ μετὰ τοῦ ψεύδους δὲν ἠδύνατο ἤδη νὰ εἰρηνέυσῃ ἡ ψυχὴ τῆς Εἰρήνης. Τοιοῦτοτρόπως τὸ μυστήριον τοῦ Βελτίσσεφ ἀκουσίως ἐπέπλεεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, φερόμενον ὑπὸ τῆς ἀρχῆς ἐκείνης τῆς ἀληθείας, ἥτις ὑπῆρχεν ἐν τῇ ἀψευδεὶ μετανοίᾳ τῆς Εἰρήνης. Ἦδη κατέστη πρὸς αὐτὸν οὐχὶ μόνον ἀδιάφορος, ἀλλ' ἐν τῷ χριστιανικῷ αἰσθηματι αὐτῆς τὸν ἐλυπεῖτο, τὸν ἐπόνει ἐκ ψυχῆς, καὶ μεμφομένη ἑαυτὴν διὰ τὴν δυστυχίαν του, ἐσκόπει νὰ μεταχειρισθῇ εἰς τὸ δικαστήριον πᾶν ὅ,τι ἐξηρᾶτο ἀπ' αὐτῆς, ὅπως, μὴ διαστρέφουσα τὴν ἀλήθειαν, ἀνακουφίσῃ τὴν τύχην του. Ὡς διὰ πυρίνων στοιχείων ἐνετυποῦντο ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς αἰ λέξεις: «ἀγαπάτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν» συνησθάνετο ἅπαν τὸ μεγαλεῖον τῆς χριστιανικῆς ταύτης ἐντολῆς καὶ, παραδοθεῖσα ἅπαξ εἰς πλήρη μετάνοιαν, δὲν ἐπεθύμει κακόν τι εἰς οὐδένα. Ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ αἰσθηματι ἐνυπῆρχεν ἡ ἀφετηρία τῶν καθ' ἑαυτῆς ἐπιτιμησέων διὰ τὴν τύχην τοῦ Βελτίσσεφ καὶ τῆς Λιουδμήλας. Ἀλλὰ μετὰ τῶν ἐπιτημῆσεων τούτων δὲν ἔπαυεν ἐν αὐτῇ καὶ ἡ δίψα τῆς ἀνταποδόσεως διὰ τὸ τελεσθὲν κακούργημα ἡ δίψα αὕτη τῆς ἐξιλαστηρίου τιμωρίας, ἰσχυρότερον πάντων τῶν λοιπῶν αἰσθημάτων ἐνεφανίζετο ἐν τῇ ψυχῇ τῆς καὶ ἡ Εἰρήνη μεθ' ὑποταγῆς καὶ ἡρεμίας ἀνέμενε τὴν καταδίκην τῆς, ποθοῦσα ὅπως ἡ καταδίκη αὕτη ἔσται σκληροτέρα, ἀμειλικτωτέρα δι' αὐτὴν καὶ μόνην, ὅσον οἷόν τε δὲ ἐλαφροτέρα διὰ τὸν συνένοχόν τῆς. Ἐν τῇ ἀπειρῷ αὐτῆς πίστει, ἄπασαν τὴν ἰσχὺν τῆς ὁποίας ἀνεδέχετο μόνον ἐν τῇ καθερίξει αὐτῆς, ἤλπιζεν, ὅτι ὁ Πανεύσπλαγχνος θὰ εἰσακούσῃ τῆς πρώτης, τῆς θερμότερας καὶ τῆς σπανιωτέρας προσευχῆς αὐτῆς.

Ἐν τοσοῦτῳ τὸ ζεῦγος Βελτίσσεφ ἐτέθη ὡσαύτως ὑπὸ κράτησιν. Ἀλλ' ὅμως ἡ φυλάκισις τῆς Λιουδμήλας ἦτο λίαν βραχεῖα, καθότι ἡ εἰσαγγελία ἀπήλλαξεν αὐτὴν τῆς κρατήσεως, ἔνεκεν ἀνεπαρκείας νομίμων τινῶν ἀποδείξεων καὶ τεκμηρίων, ἀναφορικῶς τῆς συμμετοχῆς αὐτῆς εἰς τὸ ἔγκλημα. Τὸν σύζυγόν τῆς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπισκεφθῇ εἰς οὐδένα ἐπετρέπετο τοῦτο μετὰ μεγάλης ὅμως δραστηριότητος ἐφρόντιζεν ἡ Λιουδμήλα ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἀπετάθη πρὸς τὸν φόν Σνίτση, παρακαλοῦσα αὐτὸν ὅπως ἀναλάβῃ τὴν υπεράσπισιν τοῦ συζύγου τῆς, ὅστις καὶ ὑπεσχέθη αὐτῇ νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν ἅπαν

τὸ τάλαντον αὐτοῦ, ὅπως ἀποδείξῃ πανηγυρικῶς τὴν ἀθωότητα τοῦ Πλάτωνος Βασίλειεβιτς.

Ὁ φόν Σνίτση μετὰ τῆς Λιουδμήλας ἤγειρον ζήτημα περὶ τῆς ἀμφιβόλου καταστάσεως τῶν διανοητικῶν δυναμειῶν καὶ τοῦ λογικοῦ τῆς Εἰρήνης Βελτίσσεφ. Αὕτη ἡ πρᾶξις τῆς — νὰ καταγγείλῃ ἑαυτὴν — ἦτο τοσοῦτον σπανία καὶ πρωτότυπος, ὥστε ἡ δῆλωσις τοῦ διασώμου δικηγόρου ἐπέσυρεν ἅπαντων τὴν σοβαρὰν προσοχὴν καὶ ἡ Εἰρήνη ὑπεβλήθη εἰς ἰατρικὴν ἐξέτασιν.

Ὅταν ἤδη ἡ ὑπόθεσις προσήγγιζεν εἰς τὸ πέρας, προὔταθη αὐτῇ παρά τινος τῶν μελῶν τοῦ δικαστηρίου καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν πραγματογνωμόνων, νὰ ἐκλέξῃ δικηγόρον πρὸς υπεράσπισιν αὐτῆς.

— Πῶς! νὰ υπερασπισθῶ;! ἀνεφώνησεν ἡ Εἰρήνη· καμμίαν υπεράσπισιν δὲν θέλω! Δὲν θέλω υπεράσπισιν, ἀλλὰ καταδίκην καὶ τιμωρίαν! εἰς οὐδένα ἐπιτρέπω νὰ μὲ υπερασπίσῃ!

Οἱ πραγματογνώμονες καὶ τὸ μέλος τοῦ δικαστηρίου προσέβλεψαν πρὸς ἀλλήλους.

— Τὸ δικαστήριον θὰ προσδιορίσῃ ὑμῖν συνήγορον, τῇ εἶπον.

— Δὲν θὰ τὸν δεχθῶ! μετ' εὐσταθείας ἐξέφρασεν ἡ Εἰρήνη.

— Ἀλλὰ τοῦτο τὸ ἀπαιτεῖ ὁ νόμος.

— Δὲν τὸν δέχομαι! ἐπανέλαβεν αὕτη· καὶ νομίζω ὅτι διὰ τῆς βίας δὲν θὰ μοι ἐπιβληθῇ νὰ δεχθῶ συνήγορον, ἀφοῦ ἐγὼ ἡ ἴδια δὲν τὸν θέλω!

Κατόπιν τῆς ἐξηγήσεως ταύτης, ἀφῆκαν αὐτὴν εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς καὶ μετ' οὐ πολὺ μετέφερον αὐτὴν εἰς τὴν εἰρκτὴν τῆς.

* *

Ἐν τῇ κοινωσίᾳ δὲν ἐβράδυνον νὰ διαδοθῶσιν αἱ μᾶλλον ποιίλαι καὶ ἀντιφαστικαὶ φῆμαι περὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ Βελτίσσεφ. Αἱ πρώται ἀσφαεῖς φῆμαι διεδόθησαν ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων, ἀκολούθως, λεπτομερέστεραι πληροφορίαι ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὰς στήλας τῶν ἐπισήμων ὀργάνων. Μόνον ἡ ἐφημερίς τοῦ Τσέμς ἰησουίτικῶς ἐσίγα πρὸς τὸ παρόν, περὶ τοῦ φίλου καὶ συνεργάτου τῆς, διὰ νὰ ἦνε ἐτοιμῆ, εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, ἢ νὰ υπερασπίσῃ αὐτὸν θερμῶς, ἢ νὰ βάλῃ κατ' αὐτοῦ τὸν βαρύτερον τῶν λίθων. Τὸ δημόσιον ἔκρινε καθ' ἑαυτὸ τὰ ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων γραφόμενα, συμπληροῦν αὐτὰ διὰ νέων πληροφοριῶν, αἵτινες ἐστηρίζοντο ἐνίοτε ἐπὶ διδομένον κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὄρων, συχναὶς δὲ ταῦτα ἦσαν προῖόν τῆς φαντασίας εὐφραντάστου τινός. Ἀλλ' οὕτως ἡ ἄλλως, πάντα ταῦτα ἐν συνόλῳ διήγειρον ἀδικαίως μέγα τὸ ἐνδιαφέρον εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Βελτίσσεφ.

I'

Ἄγορά καὶ πώλησις σιωπῆς.

Ἐν τῇ ἐξάψει τῶν διαδόσεων τούτων, ὅταν ἡ Λιουδμήλα, μετὰ τοῦ βαρῶνος Σνίτση, ἦσαν ἐπὶ μᾶλλον ἀπρησχυλμέ-

νοι ὑπὸ τῆς εὐνοϊκῆς δι' αὐτοὺς τροπῆς τῆς ὑποθέσεως, τῇ ἀνήγγειλόν ποτε ὅτι ἀφίκετο ἡ μήτηρ τῆς. Ἡ εἰδήσις περὶ τῆς ἀπροσδοκῆτου ταύτης ἐπισκέψεως συνεκίνησε καὶ δυσαρέστως διέθεσε τὴν Λιουδμήλαν. Ἀμφιταλαντεύετο ἔτι ἂν ἔπρεπε νὰ δεχθῇ ἢ νὰ ἀρνηθῇ τὴν τρυφερὰν μητέρα τῆς, ὅτε εἰσῆλθεν ἤδη εἰς τὴν θύραν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα!

— Καλημέρα, Λιουδμήλα Σεργιέεβνα, καλημέρα! Πρὸ πολλοῦ δὲν εἶχα τὴν τύχην νὰ σε εἶδῶ!... Ναί, πρὸ πολλοῦ! ροφῶσα διὰ τῆς ἀηδοῦς νινός τῆς καὶ βεβιασμένως μειδιῶσα, ἐπρόφερον ἡ μαμὰ, φιλοφρόνως καὶ ὡσεὶ ἐπὶ ἐλατηρίων βαδίζουσα ἐπλησίασε πρὸς τὴν θυγατέρα τῆς.

— Καλημέρα, μαμὰ! ἀπεκρίθη ἐκείνη μετὰ τοιαύτης ἀπλότητος καὶ φυσικότητος, ὡς ἂν μὴ ἔλαβέ ποτε χώραν μεταξὺ αὐτῶν δυσαρέσκεια τις.

— Μάλιστα!... πρὸ πολλοῦ!... καὶ σεῖς περὶ ἐπροφθάσετε εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα νὰ στεφανωθῆτε, χωρὶς τὴν εὐχὴ τῆς μητέρας σας — σήμερα, ἔχουν νὰ ποῦν, πῶς αὐτὰ εἶνε περιττά! Τί χρειάζεται ἡ εὐχὴ! Καὶ ὅμως δὲν εἶν' ἔτσι!... Καὶ ὁ ἀνδρούλης σου βρίσκεται 'ς τὴ φυλακὴν, καὶ σεῖς δὲ ἀκαθίσετε 'ς τὸ φρέσκο!

— Καὶ τώρα τί, ἤλθατε ἐδῶ νὰ μὲ περιπαίξετε; Νὰ χαρῆτε 'ς τὴν δυστυχίαν μας, μετὰ μειδιάματος πικρῶς ἐπιτιμησεως εἶπεν αὕτη ἡ Λιουδμήλα.

— Ἐγὼ;! Ὁ Θεὸς φυλάξοι, παιδί μου! Ἀπὸ χριστιανικὸ χρέος!... Σὰν μητέρα, ἐπιθυμοῦσα πρὸ πολλοῦ νὰ συμμερισθῶ τὸν καῦμό σας, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμουσα νὰ ἔλθω πρώτη... Ἐγὼ θαρροῦσα πῶς θὰ θυμηθῆς τὴν μητέρα σου καὶ θὰ μὲ φωνάξῃς καὶ ἀφοῦ ἐπερίμενα καὶ δὲν ἦρθες ἀπεφάσισα νὰ ἔλθω ἐγὼ — δὲν θὰ μὲ διώξουν, εἶπα ἄς πάγω νὰ μάθω τί κάμνει ὁ γαμβρός μου, πῶς εἶνε ἀλήθεια ἡ ὑπόθεσις του;

— Καλὰ, πρὸς τὸ παρόν ξηρῶς καὶ βραχέως ἀπεκρίθη ἡ Λιουδμήλα.

— Ναί; περιχαρῆς ἐφώνησεν ἡ μαμὰ. Δόξα νᾶχῃ ὁ Θεός!... Δὲν ἄφησα ἄγιο ποῦ νὰ μὴ τὸν παρακαλέσω καὶ ἔγω κάμει ὡς τώρα δύο παρακλήσεις δι' αὐτόν. Αἶ, καὶ πῶς πηγαίνει ἡ δουλειά; μετ' ἐκφράσεως ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἀπετάθη αὕτη πρὸς τὴν θυγατέρα τῆς.

— Μὰ σε εἶπα πλέον ὅτι πηγαίνει ἐξαίρετα! ἀκουσίως ἀπεκρίθη ἡ Λιουδμήλα.

— Μὰ ἔτσι ποῦ λές εἶνε, κόρη μου;... μετὰ δισταγμοῦ σείουσα τὴν κεφαλὴν ἠρώτησεν ἡ πρώην ὀρχηστρίς. Ἐγὼ ἐδιάβασα εἰς τὸ «Φύλλον», ὅτι ἀπ' ἐναντίας ὁ Πλάτωνος θὰ καταδικασθῇ.

— Δὲν ἔχει κανένα φόβον νὰ καταδικασθῇ, διότι δὲν ὑπάρχουν ἀποδείξεις! μετὰ κακῶς κρυπτομένης δυσαρέσκειας ἐπρόφερον ἡ Λιουδμήλα.

— Πῶς δὲν ὑπάρχουν! Μήπως τάχα τὰ χρήματα δὲν ἦτον κλεμμένα; Καὶ ἔπειτα δὲν ἦτο κλεμμένα ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου;

— Και ποιός τὸ εἶδε, ποιός τὸ ζεῦρει αὐτό; μετὰ φανεράς ἤδη στενοχωρίας συνωφρῶθη ἡ Λιουδμήλα.

— Τί θὰ εἶπῃ, ποιός; ! . . . ἐγώ, ἄς ποῦμεν . . . Μήπως σὺ δὲν ἤλθες ἐκεῖνη τῇ βραδεῖᾳ καὶ μοῦ τὰ παρέδωσες ἐμὰ χέρια σου; . . . Ἔτσι δὲν εἶνε;

— Αἱ, καὶ τί μὲ τοῦτο, ἀποστρέψασα τὸ πρόσωπον, ἐτραύλισεν ἡ Λιουδμήλα.

— Θέλω τάχα νὰ σοῦ εἶπῶ ὅτι δὲν εἶν' ἔτσι ποῦ εἶπες πῶς δὲν ὑπάρχουν ἀποδείξεις.

— Ἔτσι λοιπὸν εἶνε; ! Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐνόμιζον ὅτι θὰ ὑπάγετε εἰς τὸ δικαστήριον νὰ τὰ φανερώσετε !

— Ποιός, ἐγώ; ! νὰ πᾶ νὰ τὰ πῶ . . . ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ; ἤλθε ὁ λόγος καὶ τὸ εἶπα. Μόνη μου ποτὲ δὲν θὰ πάγω νὰ κατηγορήσω ἂν ὅμως — ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὸ δώσῃ — βέβαια, μὲ τραβήξουν καὶ ζητήσουν τὴ μαρτυρία μου — ἐγώ, ὡς χριστιανὴ ποῦ εἶμαι, θὰ 'πῶ 'κεῖνο ποῦ 'ξεύρω καὶ ὅτι μοῦ λέγει ἡ συνειδήσις μου, γιατί θὰ μὲ ὀρκίσουν, — ὄρκος εἶν' αὐτός, 'μάτια μου !

— Καὶ δι' αὐτὸ θὰ ὑπάγετε νὰ μαρτυρήσετε ἐναντίον τῆς κόρης καὶ τοῦ γαμβροῦ σας;

— Σοῦ τῶπα πειά, ψυχῆ μου, πῶς μόνη μου δὲν θὰ 'πάγω ποτέ ἄλλ' ἂν μὲ τραβήξουν . . . καὶ ἔπειτα ὁ ὄρκος . . . Πρέπει νάχῃς καὶ τὸ νοῦ σου 'ς τὸ Θεό . . . Σεῖς εἰσθε νέοι καὶ πλούσιοι καὶ διὰ σας δὲν εἶνε τοῦτο τίποτε· ἐγὼ ὅμως ἐπέρασά πειά τὸν καιρό μου, καὶ ἔπειτα δὲ εἶμαι καὶ πτωχὴ γυναῖκα καὶ ποιός θὰ φροντίσῃ δι' ἐμένα, σὲ ποῖόν νὰ ἔχω τὴν ἐλπίδα μου ! Ἐσεῖς νά, εἰσθε ἑκατομμυριοῦχοι, καὶ ἐγώ, ἂν καὶ μάνα σας, νὰ περπατῶ, σχεδὸν ξυπόλυτη, καὶ τὰ γηρατειά μου νὰ μὴν εἶνε ἐξασφαλισμένα ! μετὰ πενθίμου τόνου ἐφέλλισεν ἡ μαμά. Καὶ σήμερα 'λίγαις ἐλπίδες ἔχουν οἱ γονεῖς ἀπὸ τὰ παιδιὰ τους ! . . . ἐξηκολούθει μετὰ στεναγμοῦ. Ἐγὼ δὲν θέλω τίποτε ἀπὸ λόγου σας ! Μὴ φοβᾶσθε· δὲν σὰς ζητῶ ! Καὶ σεῖς, ποῦ νὰ σὰς περάσῃ ἀπὸ τὸν νοῦ πῶς ἐγὼ περπατῶ μὲ τρούπια παπούτσια ! . . . Ἔστερ' ἀπ' αὐτά, βέβαια, καμμιά ἐλπίδα δὲ μπορῶ νάχῃ 'ς τὰ συγγενικὰ αἰσθηματά σας ! Ὅπως μ' ἔχετε σὰς ἔχω ! . . . Αὐτὸ εἶνε, ψυχῆ μου !

— Διατί μοῦ τὰ λέγετε ὅλα αὐτὰ τώρα, ἀνυπομόνως καὶ μετὰ πικρίας δεινῆς ἀγανακτήσεως εἶπε πρὸς αὐτὴν ἡ Λιουδμήλα.

— Σὰς τὰ λέγω, γιὰ νὰ τὰ ζεῦρετε καὶ νὰ τὰ αἰσθανθῆτε ! . . . Ἡ ἀχαριστία τῶν παιδιῶν, αὐτὴ εἶνε ποῦ σπαράζει τὴν καρδιὰ τοῦ γονιοῦ . . . ὁ ἐγωῖσμός σας καὶ ἡ ἀχαριστία σας !

— Ἀκούσατε, εἶπε μετ' ἀποράσεως καμμύουσα τοὺς ὀφθαλμούς ἡ Λιουδμήλα· σας καταλαμβάνω ! Μὲ ἠναγκάσατε, τέλος πάντων, νὰ σὰς ἐνοήσω πληρέστατα. Εἰπέτε μου λοιπὸν, χωρὶς πολλὰ λόγια, πόσα θέλετε νὰ σὰς δώσω διὰ τὴν σιωπὴν σας; Εἰπέτε, χωρὶς νὰ συστέλλεσθε !

— Ἐγώ, ψυχῆ μου, τίποτε δὲν θέλω ! . . .

Δὲν ἐπιθυμῶ τὰ ξένα ! Καὶ μετὰ στεναγμοῦ ἐταπείνωσεν ἡ μαμά τοὺς ὀφθαλμούς της. Ἄφοῦ σεῖς ἐνωρίτερα καὶ μὲ τὴ θέλησί σας δὲν ἐσκεφήκατε γιὰ τὰς ἀνάγκαις τῆς μάνας σας, ἐγὼ δὲν θέλω νὰ σὰς ζητήσω τίποτε ! . . . Αὐτὸ δὲν εἶνε τοῦ χαρακτῆρά μου !

— Ἐ, Θεέ μου ! μετ' ἀδημονίας ἐκίνησε τὴν χεῖρα ἡ Λιουδμήλα· ἀφήσατε ἐπὶ τέλους τὰς κωμώδιαις αὐτάς καὶ τὰς προσποιήσεις ! . . . Δόξα σοὶ ὁ Θεός, δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ σὰς βλέπω ! Εἰπέτε λοιπὸν ἀμέσως καὶ ἄς παζαρεύσωμεν ! Θέλετε πέντε χιλιάδας;

— Ἐγώ, ψυχῆ μου, ποτὲ δὲν ἤμουνα πωλημένη γυναῖκα ! μετὰ θλιβεράς ἐξιοπρεπείας παρετήρησεν ἡ μαμά.

— Σὰς ἐρωτῶ, θέλετε πέντε χιλιάδας; ἐπιμόνως ἐπανέλαβεν ἡ Λιουδμήλα.

— Πέντε χιλιάδες ! . . . Χμ ! . . . περιφρονητικῶς καὶ ἀποτεθαρρμένως ἔσεισε τὴν κεφαλὴν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα· ἔπρεπε νὰ 'τραπῆς νὰ τὸ εἶπῃς τοῦτο, ψυχῆ μου ! . . . Πέντε χιλιάδες ! Ἔστερ' ἀπὸ τόσα πλούτη, κ' ἔξαφνα πέντε χιλιάδες ! Αὐτὸ εἶνε τὸ ἴδιο ὡς ἀπὸ πλούσιο τραπέζι νὰ ρίξῃς ἓνα κομματί ξηρὸ ψωμί σὲ ἓνα σκύλο ! . . . Καὶ μήπως μὲ πέντε χιλιάδες εἰμπορῶ ποτὲ νὰ ἐξασφαλίσω τὰ γηρατειά μου; . . . Δὲν πειράζει, ἄς ζητήσω ἐλεημοσύνη, ἄς ψοφήσω ἀπὸ τὴν πείνα, παρὰ νὰ δεχθῶ αὐτὰ ποῦ μοῦ δίνεις ! Ἄς 'πῆ ὁ κόσμος : κύπταξες ἐκεῖ, αὐτηνῆς ἡ κόρη εἶνε ἑκατομμυριοῦχος καὶ ζητεῖ ἐλεημοσύνη !

— Λοιπὸν, πόσα θέλετε; Ἐπτά; Ὀκτώ; Τέλος πάντων θέλετε δέκα χιλιάδες; ραθύμως ἠρώτησεν ἡ Λιουδμήλα.

— Δέκα χιλιάδες ! ἐχρεμέτισεν ἡ μαμά, οὔτε θέλω νὰ λερῶσω τὰ χέρια μου μ' αὐτὸ τὸ τιποτένιο ποσόν ! Τί, γιὰ νὰ λὲς ὕστερα πῶς ἀγοράσας τὴ μάνα σου γιὰ δέκα χιλιάδες; Οὔτε νὰ τὸ λὲς κἄν !

— Ὅρισατε λοιπὸν σεῖς τὸ ποσὸν τότε ! Πόσον ἐκτιμᾶτε τὴν σιωπὴν σας;

— Ἐγὼ δὲν ἐκτιμῶ τὴ σιωπὴν, ἀλλὰ τὴν προσοχὴν σου θὰ ἐκτιμῶσα ἐὰν ὑπῆρχε ! θλιβερῶς ἐμορμύρισεν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα. Ἄλλη, στὴ θέσι σου, δὲν θὰ ἤξευρε τί νὰ μοῦ κάμῃ, καὶ σὺ κάθεσαι καὶ παζαρεύεις, ὡς πῶς θ' ἀγοράσῃς τίποτε πρᾶγμα.

Καὶ ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα ἤρξατο κλαίουσα δι' ὅλης τῆς αἰσθηματικῆς καρδίας της.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

SABIE DE MONTEPEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

Ἀφίσαμεν τὸν Λουκιανὸν περιποιοῦμενον τὴν λιπὸθυμον Μαγδαληνὴν, ἣν εἶχε μεταφέρει εἰς τὸ ἄλλος.

Ἡ νεανίς δὲν ἐβράδυνε νὰ συνέλθῃ. Χεῖμαρρος δακρῶν ἔρρευεν ἀπὸ τῶν μελανῶν ὀφθαλμῶν της, καὶ αἱ χεῖρές της περιέβαλον τὸν τραχὴλον τοῦ νέου.

— Λουκιανέ ! . . . Λουκιανέ ! . . . τί συνέβη λοιπὸν; . . .

Ὁ ὑποκόμης εὐρίσκετο ἔτι ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῶν φοβερῶν τῆς Ἰωάννας λόγων :

— Ἐνυμφεῦθητε τὴν ἀδελφὴν σας !

Ὅθεν ἐποίησεν ἀκουσίαν κίνησιν, ὅπως ἀπαλλαγῇ τῆς ἀγνῆς ἐκεῖνης θωπείας, ἥτις ἐφαίνετο αὐτῷ σχεδὸν ἀνόσιος.

— Τί συνέβη, πτωχὴ μου κόρη, ἀπήνητησεν, οὐδ' ἐγὼ εἰζεύρω . . . Φοβοῦμαι ὅτι μεγάλη συμφορὰ μᾶς ἐπαπειλεῖ.

— Τί θέλουν ἀπὸ τὸν πατέρα μου; . . . διατί δὲν μᾶς ἀφίνουν νὰ τὸν ἰδοῦμε; . . . Τί θέλουν αὐτοὶ οἱ χωροφύλακες; . . . διατί φρουροῦν εἰς τὰς θύρας;

Ὁ Λουκιανὸς ἠγνόει τί ν' ἀπαντήσῃ.

— Πιστεύετε ὅτι ἀποδίδουν ἐγκληματὶ εἰς τὸν πατέρα μου; . . . Καὶ τί ἠμποροῦν νὰ τῷ ἀποδώσουν; . . . Οὐδέποτε ἔκαμε κακὸν εἰς ὄλην του τὴν ζωὴν . . . ἀπεναντίας εὐεργέτησε πολλούς.

Ἐνθ' ἡ Μαγδαληνὴ ἔλεγε ταῦτα, τὸν νοῦν τοῦ Λουκιανοῦ ἐβασάνιζον οἱ ἄλλοι ἐκεῖνοι λόγοι τῆς Ἰωάννας :

— Ὁ κόμης Δεβεζαὶ εἶναι ὁ δολοφόνος τοῦ πατρός σας.

Ὁ νέος βεβαίως δὲν ἠδύνατο, καὶ δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς λόγους τούτους. Καὶ ὅμως, παράδοξος σύμπτωσις ! . . . καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν ἡ Ἰωάννα ἔλεγεν : Ἐτελέσθη ἐγκλημα . . . ἡ δικαιοσύνη ἤρχεται εἰς τὸν πύργον ζητοῦσα ἐγκληματίαν.

Ὁ Λουκιανὸς καταλαμβάνετο ὑπὸ σκοτοδίνης. Ἡ Μαγδαληνὴ ὠλόλυξε καὶ συνέστρεψε τὰς χεῖρας.

Δύο ὦραι — μακρὰ ὦραι ἀγωνίας — παρήλθον οὕτως . . . Ἐπὶ τέλους, ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ ἐνωμοτάρχου :

— Ἰπεύσατε !

Καὶ ταῦτοχρόνως, ὁ Λουκιανὸς εἶδε τὸν κόμητα Δεβεζαί, ὑποστηριζόμενον ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως καὶ ἀναβιβαζόμενον εἰς τὴν ἀμαξάν.

— Ἰδοὺ ὁ πατήρ σας ! — εἶπεν εἰς τὴν Μαγδαληνὴν — Θεέ μου ! . . . τὸν ἀπάγουσι ! . . . Τί θὰ τὸν κάμουν; . . . Ἐλθετε, ἔλθετε . . . Ἴσως μᾶς εἰποῦν τώρα τίποτε . . .

Καὶ λαβὼν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν σύζυγον του, ἔδραμε πρὸς τὴν ἀμαξάν.

Ὁ ἐνωμοτάρχης, ὑποθέσας ὅτι οἱ δύο νέοι ἤθελον νὰ πλησιάσωσιν εἰς τὸν δεσμώτην καὶ θέλων νὰ ἐπιδείξῃ τὸν ζῆλόν του, ἔστρεψε τὸν ἵππον του καὶ τεθεὶς μεταξὺ τῆς ἀμάξης καὶ τῶν ἐρχομένων ἠτοιμάσθη νὰ τοὺς ἀποθήσῃ.

Ἄλλ' ὁ εἰσαγγελέως, ἰδὼν ἐπίσης αὐτούς, διέταξε τὸν ἐνωμοτάρχην νὰ μὴ κινήσῃ, κατῆλθε τῆς ἀμάξης καὶ προχωρήσας πρὸς τοὺς δύο νέους ὑπεκλίθη μετὰ σεβασμοῦ καὶ εἶπεν :

— Φοβοῦμαι, κύριε, ὅτι εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ ἐκπληρώσω θλιβερὸν καθή-

κον, ἂν — ὡς πιστεύω — ἐπιθυμεῖτε νὰ ὀμιλήσετε πρὸς τὸν κύριον Δεβεζαί.

— Τὸ ἐπιθυμοῦμεν, τὸ θέλομεν, κύριε — ἀπήντησεν ὑπερῆφάνως ὁ Λουκιανός.

— Κύριε, ἐπανελάβεν ὁ εἰσαγγελεύς, ἐδῶ δὲν δύναται νὰ ἦναι ἡ μία καὶ μόνη θέλησις, ἡ τοῦ νόμου, τὸν ὅποιον ἀντιπροσωπεύω . . . Εἶμαι ὁ εἰσαγγελεύς.

— Καὶ ἐγώ, κύριε, εἶμαι ὁ ὑποκόμης Βιλλεδιού, γαμβρὸς τοῦ κόμητος Δεβεζαί . . . Ὁ σύζυγος τῆς θυγατρὸς του . . . ἡ ὁποία ἀπληγισμένη ἐπιθυμεῖ νὰ ἐναγκαλισθῆ τὸν πατέρα της.

— Λυπούμαι μεγάλως, κύριε . . . Οὐδέποτε ἡ ἀποστολή μου μοὶ ἐφάνη τόσῳ θλιβερά, ὅσῳ τὴν στιγμήν ταύτην . . . Ὅ,τι μοὶ ζητεῖτε εἶναι ἀδύνατον . . . Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα . . . τὸ τόσον δίκαιον . . . τὸ τόσον φυσικόν . . . δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐπιτρέψω . . .

— Κύριε! — ἀνέκραξεν ἡ Μαγδαληνή, γονυπετήσασα. Σᾶς καθικετεύω.

— Κυρία! ἐψιθύρισεν ὁ εἰσαγγελεύς ἀνεγείρας τὴν νεάνίδα, συγκεκινημένος καὶ ἔχων πλήρεις δακρῶν τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐγὼ ἀπεναντίας σᾶς καθικετεύω . . . μὴ ἐπιμένετε . . . Ὁ νόμος εἶναι ἀμείλικτος . . .

Ἡ Μαγδαληνὴ ἤθελε νὰ ἰκετεύσῃ ἔτι, ἀλλ' ὁ Λουκιανὸς εἶπεν αὐτῇ, χαμηλῇ τῇ φωνῇ :

— Ἄρκεῖ, ἀγαπητῇ μου φίλη, ἐστὶ ὑπερήφανος . . . μὴ ταπεινόνεσθε ἀνωφελῶς . . .

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐσίγησεν.

— Κύριε — ἠρώτησεν ὁ ὑποκόμης — διατί κατηγορεῖται ὁ κύριος Δεβεζαί ;

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ τὴν στιγμήν ταύτην.

— Εἶναι σπουδαία ἡ κατηγορία ;

— Δυστυχῶς σπουδαιότατη.

— Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἀναγνωρισθῇ ταχέως ἡ ἀθρότης τοῦ κόμητος.

— Τὸ ἐπιθυμῶ θερμῶς, ὅσον καὶ ὑμεῖς.

— Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συγκοινωνήσῃ τις μετ' αὐτοῦ ;

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὄχι . . . ἀργότερα . . .

— Πότε ;

— Ὅταν ὁ ἀνακριτὴς μὲ εἰδοποιήσῃ ὅτι αἴρεται ἡ ἀπαγόρευσις τῆς συγκοινωνίας . . . Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας . . . ἴσως καὶ πρότερον.

— Καὶ ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, πῶς θὰ λαμβάνωμεν εἰδήσεις περὶ τοῦ πενθεροῦ μου ;

— Θὰ σᾶς διαβιβάζω ἐγώ.

— Εὐγνωμονοῦμεν ὑμῖν, ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ὑποσχέσει, εἶπε θλιβερῶς ὁ Λουκιανός, χαιρετίσας τὸν εἰσαγγελέα.

Οὗτος ὑπεκλίνατο αὐθις εὐσεβάστως ἐνώπιον τῆς νεάνιδος, ἣν ἔπνιγον οἱ λυγμοὶ, ἔσφιγγε τὴν χεῖρα τοῦ ὑποκόμητος καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν ἀμαξάν. Ἄλλ' αἰφνης στραφεῖς, εἶπε πρὸς τὸν Λουκιανόν :

— Κύριε, ὅταν ἔλθετε εἰς Τούρ, κάμετέ μοι τὴν τιμὴν νὰ μὲ ἐπισκεφθῆτε. Θὰ ἀφίσω πᾶσαν ἐργασίαν, ὅπως σᾶς δεχθῶ καὶ ἴσως θὰ ἔχω πολλὰ νὰ σᾶς εἰπῶ.

— Εὐχαριστῶ καὶ πάλιν, κύριε. Εὐα-

ρεστήθητε δὲ νὰ μοὶ εἰπῆτε, πότε δύνασθε νὰ μὲ δεχθῆτε.

— Ὅταν θέλετε, κύριε.

— Τότε ὅσον τάχιστα.

— Εἰς τὴν διάθεσίν σας.

— Σήμερον ;

— Καὶ σήμερον.

— Εἰς τὰς ἑξῆς τῆς ἐσπέρας, θὰ ἦμαι παρ' ὑμῖν.

— Σᾶς περιμένω.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀπεχαιρέτισαν αὐθις ἀλλήλους, καὶ ὁ εἰσαγγελεύς ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἀμαξάν, ἥτις ἀνεχώρησεν ἀμέσως, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῶν χωροφυλάκων, καὶ κάμψασα γωνίαν τινὰ ἐγένετο ἀφαντος.

Τὴν ἡρεμίαν τοῦ μέρους ἐκείνου ἐτάραττον οἱ ὀλολυγμοὶ τῆς Μαγδαληνῆς, ἥτις ριφθεῖσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Λουκιανοῦ ἐψιθύριζε διὰ πνιγομένης ὑπὸ τῶν δακρῶν φωνῆς :

— Ἀνεχώρησε ! . . . Θεέ μου ! . . . Θὰ ἐπιστρέψῃ ; . . .

Τὴν σπαρακτικὴν ἐκείνην σκηνὴν ἐβλεπον κεκρυμμένοι δύο μάρτυρες.

Ὁ εἰς αὐτῶν ἦτο ἡ Ἰωάννα Καλλιούε, ἥτις ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἔριψε κατὰ πρόσωπον τοῦ Λουκιανοῦ καὶ τῆς Μαγδαληνῆς τοὺς φοβεροὺς ἐκείνους λόγους : — «Καὶ ἄλλη συμφορὰ σᾶς περιμένει», ἔμενε συσπειρωμένη ὀπισθεν τοῦ στελέχους μεγάλου δένδρου.

Ἐθρῆνει δὲ καὶ αὐτῇ, καὶ τὰ δάκρυά της ἦσαν, ἐπίσης καὶ τὰ τῶν δύο νέων, πικρά ἐνίοτε ἔτυπτε τὸ στήθος της ψιθυρίζουσα λέξεις ἀκατανοήτους.

Ὅτε ἡ ἀμαξία ἐγένετο ἀφαντος, ἐξεληθούσα τῆς κρύπτης της ἐπανεῖθε ταχέως διὰ μέσου τῶν δένδρων εἰς τὴν μικρὰν θύραν, ὅπου εἶχεν ἀφίσῃ δεδεμένον τὸν ἵππον της, ὅστις ἰδὼν αὐτὴν ἐξέπεμψε φαιδρότατον χρεμετισμὸν.

Ἡ Ἰωάννα ἐθώπευσεν αὐτὸν καὶ ἠσπᾶσθη τὸ ἐπὶ τοῦ μετώπου του λευκὸν ἄστρον, εἰπούσα :

— Σὺ μόνον μὲ ἀγαπᾶς ! . . . Οὐδεὶς ἄλλος ἐν τῷ κόσμῳ μὲ ἀγαπᾷ ! . . . Καὶ ἀπὸ τοῦδε δὲν θὰ αἰσθάνονται πλέον ἀδιαφορίαν πρὸς ἐμέ, ἀλλὰ μῆσος ! . . .

Καὶ ἰπεύσασα ἔλαβε τὴν εἰς Θιλ-Σατέλ ἄγουσαν. Καλπάζουσα δ' ἔκυπτεν ἐπὶ τοῦ ἵππου της ψιθυρίζουσα :

— Δυστυχῆς ! . . . Δυστυχῆς ! . . . τί ἔπραξα ; . . .

Ὁ ἕτερος μάρτυς τῆς θλιβερᾶς σκηνῆς ἦτο ὁ πωλήσας εἰς τὴν Ἰωάνναν τὸ μυστικὸν τοῦ κόμητος γέρον.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἀμαξῆς, ἐξεληθὼν τῶν θάμων, ἔιθα ἐκρύπτετο, εἰσέδου εἰς τὸ ἄλσος καὶ ἔφθασεν εἰς μικρὰν τινα θύραν, ἣν ἠνέφεξε κινήσας ἐλατήριο, ὅπερ, κατὰ τὰ φαινόμενα, ἦτο αὐτῷ γνωστόν.

Εἰσελθὼν εἰς τὸ δάσος, ἐβάδισε διὰ μέσου τῶν δένδρων, μέχρι τοῦ μικροῦ τέλματος, ὅπερ γνωρίζομεν ἀλλὰ δὲν ἐστάθη ἐκεῖ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, καὶ ἐπὶ τέλους ἐστάθη παρὰ τινα ἐρείπια.

Ἐκεῖ ἦτο ἄλλοτε ἡ καλύβη τῆς Σωσάννης Γκιλλῶ.

Ὁ ἀποτρόπαιος γέρον ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν ἐρείπιων ἀπαίσιος χαρὰ ἠκτινοβόλει ἐπὶ τοῦ εἰδεχτοῦ προσώπου του . . . καὶ ἠκούσθη ψιθυρίζων διὰ βραχνῆς φωνῆς :

— Ἐρχεται πάντοτε ἡμέρα, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ λογαριασμοὶ κανονίζονται ! . . . Δι' αὐτὸν ἡ ἡμέρα αὐτῇ ἦλθεν ! . . .

ΜΓ'

Τὸ σπουδαστήριον τοῦ κυρίου Πεσσελιέρ.

Ὁ Λουκιανός, ἀφοῦ διέταξεν ἕνα τῶν ὑπηρετῶν νὰ ἐπισάξῃ δύο ἵππους καὶ νὰ ἦναι ἕτοιμος ὅπως τὸν συνοδεύσῃ, ἐπανεῖθε μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς εἰς τὸν πύργον.

Ἐφερε τὴν νεαρὰν αὐτοῦ σύζυγον εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, ἔνθα τὴν ἐτοποθέτησεν ἐπὶ ἀναπαυτικωτάτου ἀνακλίντρου, καὶ ἐκάθησε παρ' αὐτὴν, κρατῶν μίαν τῶν χειρῶν της.

Ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κλαύσῃ. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν ξηροὶ καὶ σφοδρὸς πυρετὸς τὴν ἐβασάνιζεν.

Ὁ Λουκιανὸς ἐσίγα. Καὶ τί ἠδύνατο νὰ εἰπῇ ; Μόλις ἠδύνατο νὰ παλαίῃ κατὰ τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ τρόμου του. Οὐδέποτε ἴσως ἄνθρωπος κατέπεσε τόσον ἀποτόμως ἀπὸ τῆς μεγίστης εὐτυχίας εἰς τὴν μεγίστην τῶν συμφορῶν. Ἡ θέσις τοῦ ἦτο φοβερά. Αἱ ἐπιστολαὶ τῆς κομήσης Μαργαρίτας, αἱ ἀπευθυνόμεναι πρὸς τὸν ὑποκόμητα Ἀρμάνδον Βιλλεδιού, ἔλεγον αὐτῷ ἀνευ περιφράσεων :

— Σεῖς εἴσθε ὁ πατήρ τοῦ τέκνου, τὸ ὅποιον θὰ γεννηθῇ.

Καὶ τὸ τέκνον αὐτὸ ἦτο ἡ Μαγδαληνὴ ! . . . ἡ σύζυγός του ! . . . καὶ ταυτοχρόνως ἀδελφὴ του.

Μετὰ τῶν σκέψεων τούτων, ἀνემίγνυτο ἡ ἀνάμνησις τῆς συζυγικῆς αὐτοῦ εὐδαιμονίας . . .

Καὶ ὁ Λουκιανὸς κατελαμβάνετο ὑπὸ φρίκης, ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς εὐδαιμονίας ταύτης . . .

Καὶ δὲν ἦτο τοῦτο μόνον.

Ἄν ὁ κόμης Δεβεζαί ἐδολοφόνησε τὸν ὑποκόμητα Βιλλεδιού, ἔπραξε τοῦτο διότι ἐγίνωσκε τὸν πρὸς τὴν κόμησσαν ἐρωτᾶ του.

Ἄλλὰ τότε, πῶς ἠδύνατο νὰ συζεύξῃ τόσον ἀτίμως δύο ἀδελφούς ; Τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως ἀπετύφλωσεν αὐτὸν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ; . . . Ὡ ! τοῦτο ἦτο ἀπαράδεκτον . . .

Ἄπασα ἡ νοημοσύνη τοῦ νέου ἐναυάγει ἐπὶ τῶν φοβερῶν τούτων σκοπέλων . . .

Αἰφνης ὁ Λουκιανὸς ἠσθάνθη τὴν χεῖρα τῆς Μαγδαληνῆς παγώσασαν ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του ἐγείρας τοὺς ὀφθαλμούς, εἶδε τὸ κάτωχρον πρόσωπον τῆς νεάνιδος πλήρες ἰοχρῶν κηλίδων καὶ οἶονε ἀποσυντιθέμενον.

— Πάσχετε πολύ, αγαπητέ μου φίλε—
είπεν αὐτῇ — δὲν ἔχει οὕτω ;

— "Ω! ... πολὺ...

— Πιστεύω ὅτι θὰ ἐκάμνετε καλὰ νὰ
ἀποσυρθῆτε εἰς τὸν κοιτῶνά σας καὶ νὰ
κατακλιθῆτε.

— Ἴσως...

— Ἴσως κοιμηθῆτε ἄχρι τῆς ἐπιστρο-
φῆς μου.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἀνεσκίρτησε καὶ ἐγερ-
θεῖσα ἐφέλλισεν :

— Τῆς ἐπιστροφῆς σας ! ... Λουκιανέ,
μὲ ἐγκαταλείπετε καὶ σεῖς ;

— Εἶναι ἀνάγκη.

— Διατί ;

— Τὸ εἰξεύρετε, προσφιλῆς μου Μαγ-
δαληνή.

— "Οχι... δὲν τὸ εἰξεύρω.

— Πηγαίνω εἰς Τούρ.

— Εἰς Τούρ ; ... νὰ κάμετε τί ;

— Δὲν ἐνθυμεῖσθε ὅτι ὁ εἰσαγγεὺς μοι
εἶπεν ὅτι μὲ περιμένει εἰς τὰς ἑξ ;

— "Οχι, δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι . . . Δὲν
ἐνθυμοῦμαι πλέον τίποτε . . . Καὶ τί σὰς
θέλει ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, Λουκιανέ ;

— Θὰ μοῦ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ πατρός
σας, περὶ τοῦ ὁποίου θὰ σὰς φέρω εἰ-
δήσεις.

— Εἶναι ἀληθές . . . συνέλαβον τὸν
πατέρα μου . . . τὸν δυστυχῆ μου πατέρα
. . . Ἴσως ἔχῃ ἀνάγκη ἀπὸ σας . . . Ἴ-
σως τὸν φέρετε μαζί σας . . . Πηγαίνετε,
Λουκιανέ . . . πηγαίνετε γρήγορα.

— Ἀλλά, φιλτάτη μου Μαγδαληνή,
ἤθελα νὰ σὰς φέρω πρῶτον εἰς τὸν κοι-
τῶνά σας.

— Ἔστω . . . ἄς ὑπάγωμεν . . . ἀνα-
χωρεῖτε ἔπειτα . . .

Ὁ ὑποκόμης συνώδευσε τὴν σύζυγόν
του ἄχρι τῆς θύρας τοῦ συζυγικοῦ θαλά-
μου, οὕτως ἐσκέπτετο ὅτι δὲν ὤφειλεν
εἰς τὸ ἐξῆς νὰ διέλθῃ τὸν οὐδόν.

Ἐνεπιστεύθη τὴν νεάνιδα εἰς τὴν θα-
λαμηπόλον τῆς καὶ ἀποθέσας ἐπὶ τοῦ με-
τώπου τῆς ἀσπασμόν, ὃν ἐνόμιζεν ἀδελ-
φικόν, ἔφυγε λέγων καθ' ἑαυτὸν :

— Θεέ μου ! . . . ἂν ἦναι ἀδελφὴ μου,
εἶμαι ἄτιμος . . .

Ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ, εὗρε τὸν ὑπη-
ρέτην, ὅστις εἶπεν αὐτῷ ὅτι οἱ ἵπποι ἦ-
σαν ἔτοιμοι.

Ὁ Λουκιανὸς ἱππεύσας ἔλαβε καλπά-
ζων τὴν εἰς Τούρ ἄρουσαν. Ἀφίχθεις ἐκεῖ,
κατέλιπε τὸν ὑπηρέτην αὐτοῦ μετὰ τῶν
ἵππων εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ μετέβη εἰς
τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Πεσσελιέρ.

Ἦσαν αἱ ἑξὶ παρὰ τέσσαρα λεπτά.

Ὁ ὑπηρέτης, πρὸς ὃν ἀπετάθη, εἶπεν
αὐτῷ ὅτι ὁ κύριος εἰσαγγελεύς, κεκοπι-
κῶς ὡς ἦτο, οὐδένα ἐδέχετο κατὰ τὴν
ἐσπέραν ἐκείνην.

— Ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον, εἶπεν ὁ νέος,
νὰ μὴ ἔγινε δι' ἐμὲ ἐξαιρέσις. Ὁ κύριος
εἰσαγγελεύς μὲ περιμένει.

— Ἐχει τὴν καλωσύνην ὁ κύριος νὰ
μοῦ εἰπῇ τὸ ὄνομά του ;

— Ὁ ὑποκόμης Λουκιανὸς Βιλλε-
διού.

— Ὑπάρχει πράγματι ἐξαιρέσις, κύ-

ριε . . . Ἐυαρεστηθῆτε νὰ περάσετε εἰς
τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου.

Ὁ Λουκιανὸς ἠκολούθησε τὸν ὑπη-
ρέτην.

Τὸ γραφεῖον, ἐν ᾧ εἰσῆχθη, ἦτο εὐρύ-
χωρον δωμάτιον, ἀπλῶς ἐπιπλωμένον
καὶ πληθρὸς βιβλίων.

— Ὁ κύριος εἰσαγγελεύς, εἶπεν ὁ ὑπη-
ρέτης, εἶναι εἰς τὴν τράπεζαν . . . Πηγαίνω
νὰ τὸν εἰδοποιήσω.

— Ἀφίστατε αὐτόν, παρακαλῶ, νὰ τε-
λειώσῃ τὸ γεῦμά του . . . Περιμένω.

Ἄλλ' ὁ ὑπηρέτης δὲν συνεμορφώθη φαί-
νεται πρὸς τὴν σύστασιν ταύτην, διότι
μετὰ ἓν λεπτόν ὁ εἰσαγγελεύς εἰσῆλθεν
εἰς τὸ γραφεῖον. Βαδίσας δὲ κατ' εὐθείαν
πρὸς τὸν νέον, ἔλαβεν ἀμποτέρας αὐτοῦ
τὰς χεῖρας καὶ ἔσφιγγεν αὐτὰς ἐγκαρδίως.
Εἶτα, καθίσας ἀπέναντι τοῦ νέου, περιέ-
μεινεν ὅπως οὕτως ὁμιλήσῃ πρῶτος.

— Κύριε, εἶπε τότε ὁ ὑποκόμης, τὸ
ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον ἐδείξατε διὰ τὴν
ἀλγεινὴν θέσιν μας ἐξακολουθεῖ πιστεύω
ἀμείωτον . . . δὲν ἔχει οὕτω ;

— Βεβαίως . . . καὶ ἐλπίζω νὰ σὰς τὸ
ἀποδείξω.

— Λοιπὸν θὰ πράξετε πᾶν ὅ,τι ἐξαρ-
τᾶται ἀπὸ ὑμᾶς διὰ νὰ μὰς βοηθήσετε ;

— Ἀμφιβάλετε ;

— Τότε, κύριε, φωτίσατέ με περὶ τῆς
φύσεως τῆς φοβερᾶς αὐτῆς συμφορᾶς . . .
Εἰπέτε μοι, ποῖον ἔγκλημα ἀποδίδουσιν
εἰς τὸν πενθερόν μου ;

— Ἡ παρουσία τῆς κυρίας ὑποκομή-
σης δὲν μοι ἐπέτρεψε τὴν πρῶτην ν' ἀπαν-
τήσω εἰς τὴν ἐρώτησίν σας ταύτην . . .
καὶ τὸ ἐννοεῖτε εὐκόλως . . . Ὁ κύριος
Δεβεζαὶ κατηγορεῖται ἐπὶ δολοφονίᾳ.

— Ἐπὶ δολοφονίᾳ ! ἐπανελάβην ὁ Λου-
κιανός. Ἀλλά, κύριε, αὐτὸ εἶναι τερα-
τῶδες καὶ ἀπίθανον.

Ὁ εἰσαγγελεύς, κινήσας τὴν κεφαλὴν,
εἶπε μετὰ λύπης :

— Πιστεύετε, κύριε ὑποκόμη, ὅτι θὰ
διέταττον τὴν σύλληψιν τοῦ κόμητος Δε-
βεζαί, ἂν ἡ κατηγορία ἤθελε μοι φανῆ
ἀπίθανος, ὡς φαίνεται εἰς ὑμᾶς ; . . . Ὅ-
πως ἐξαναγκασθῶ νὰ ἐνεργήσω, ὡς ἐνήρ-
γησα, ἐχρειάσθησαν σπουδαιότατα τεκ-
μήρια . . .

— Καὶ ποῖος ὑπῆρξε τὸ θῦμα τῆς δη-
θεν δολοφονίας ταύτης ;

— Τὸ θῦμα . . . ἂ ! τοῦτο εἶναι φοβε-
ρόν . . . ἦτο ὁ πατήρ σας, κύριε ὑποκόμη ! . . .

Ὁ Λουκιανὸς ὠχρίασεν. Ἐκάστη λέξις
τῆς Ἰωάννας Καλλιουῆ ἐπεβεβαιούτο.

— Ὁ πατήρ μου, ἐφέλλισεν ἐν τούτοις,
προσπαθῆσας νὰ παλαίσῃ κατὰ τῆς πε-
ποιθήσεως, ἥτις ἀκουσίως αὐτοῦ τὸν κα-
τελάμβανεν, ὁ πατήρ μου ἀπέθανε τυ-
χαίως πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν, κύριε . . .

— Φεῦ ! . . . ἔχω πολλοὺς λόγους νὰ
ἀμφισβάλω περὶ τούτου.

— Ἀλλὰ εἰς ποῖαν αἰτίαν ἀποδίδουσι
τὸ ἀνήκουστον καὶ τερατῶδες αὐτὸ ἔγ-
κλημα ;

— Εἰς τὴν αἰτίαν, ἡ ὁποία ἔκαμε νὰ
ρεῦσῃ τόσον αἷμα, ἀφ' ἧς ὑπάρχουσι τὰ
παθῆ . . . εἰς τὴν ζηλοτυπίαν.

— Εἰς τὴν ζηλοτυπίαν ! . . .

Λοιπὸν ἦτο ἀληθές ! . . . Ὁ κόμης Δε-
βεζαὶ ἐζηλοτύπει τὸν ὑποκόμητα Βιλλε-
διού ! . . . Τὸ κύριον τῶν ἐπιστολῶν τῆς κο-
μήσεως Μαργαρίτας δὲν ἠδύνατο πλέον
νὰ τεθῆ ἐν ἀμφιβολίᾳ. Ἡ ἄβυσσος ἐφω-
τίζετο ὑπὸ φρικώδους φωτός.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς, ὁ εἰσαγ-
σελεὺς ἐξηκολούθησεν :

— Παύσατε παρακαλῶ, κύριε, νὰ βλέ-
πετε εἰς ἐμὲ τὸν ἄνθρωπον τοῦ νόμου . . .
Δι' ὑμᾶς δὲν εἶμαι εἰμὴ ἄνθρωπος τοῦ κό-
σμου ὁμιλῶν πρὸς ἕτερον . . . φίλος ὁμιλῶν
πρὸς φίλον . . . Ἐπιτρέψατέ μοι δὲ νὰ ἀπο-
τείνω ὑμῖν ἐρωτήσεις τινὰς, τὰς ὁποίας
μοὶ ὑπαγορεύει τὸ ἀλγεινὸν ἐνδιαφέρον
καὶ ἡ βαθυτάτη συμπάθεια, τὴν ὁποίαν
αἰσθάνομαι δι' ὑμᾶς.

— Ὑπάρχει τι εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύ-
τας δυνάμενον νὰ ἐκθέσῃ τὸν κύριον Δε-
βεζαί ;

— Οὐδέν . . . περὶ τούτου σὰς δίδω τὸν
λόγον τῆς τιμῆς μου.

— Τότε, κύριε, θὰ σὰς ἀπαντήσω ἐν
πάσῃ εὐλικρινείᾳ.

— Κατὰ τὴν μικρὰν ὑμῶν ἡλικίαν, ὁ
κύριος Δεβεζαί, ὡς ἀρχαῖος φίλος τοῦ πα-
τρός σας καὶ γείτων σας, ἐδείκνυε πρὸς ὑ-
μᾶς ἀγάπην ;

— Καθ' ὅσον ἐνθυμοῦμαι, ὁ κόμης ἐ-
δειξε πάντοτε πρὸς ἐμὲ πατρικὴν ἀγάπην.
Ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Βεζαί ἤμην προσφιλέ-
στατος.

— Ἀπεφασίσθησαν πρὸ πολλοῦ οἱ γά-
μοι σας μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ κόμητος ;

— Ἀπὸ τῆς μικρᾶς ἡμῶν ἡλικίας πι-
στεύω. Ἐξ αὐτῶν τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς
ἐφηβείας μου, ὅτε ἡ Μαγδαληνὴ ἦτο ἀ-
κόμη θελκτικωτάτη παιδίσκη, ἐσκεπτό-
μην σπουδαίως νὰ καταστήσω αὐτὴν σύν-
τροφον τοῦ βίου μου. Ὁ κόμης ψύφραι-
νετο ἐπὶ τῷ σχεδίῳ τούτῳ, καὶ ἔχω χιλίους
λόγους νὰ ἤμαι βέβαιος ὅτι ἦτο τὸ προσ-
φιλέστατον τοῦ βίου του ὄνειρον.

— Ὁ κόμης ἠγάπα τὴν θυγατέρα του ;

— Ἡ λέξις ἀγάπη δὲν εἶναι ἀρκούν-
τως ἐκφραστικὴ . . . Ὅ,τι ἠσθάνετο διὰ
τὴν Μαγδαληνὴν . . . ὅ,τι αἰσθάνεται
ἀκόμη εἶναι λατρεία . . . Οὐδὲν ἐν τῷ κό-
σμῳ εἶναι δι' αὐτὸν ὠραιότερον, ἀγαθό-
τερον, ἐντελέστερον τῆς θυγατρὸς του . . .
καὶ ἔχει δίκαιον . . . Νυμφεύσας αὐτήν,
τῇ ἔδωκεν ἅπασαν σχεδὸν τὴν περιουσίαν
του, καί, ἂν ἐδεχόμην ἐγὼ τὴν θυσίαν
ταύτην, οὐδὲν ἀπολύτως θὰ ἐφύλαττε δι'
ἑαυτόν . . .

— Παράδοξον ! ἐσκέφθη ὁ εἰσαγγελεύς,
παραδοξὸν καὶ ἀκατανόητον ! Τοιαύτη
πράξις δὲν εἶναι πράξις ἀτίμου . . . Καὶ
ὅμως . . . Θεέ μου ! πόθεν θὰ ἐπέλθῃ τὸ
φῶς ; . . .

Εἶτα εἶπεν :

— Ὁ κόμης ἐλάλει συχνὰ περὶ τοῦ
πατρός σας ;

— Σπανίως.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐλάλει ;

— Ὅτε δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως.
Τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχαίου φίλου του ἐφαίνετο
ἀφρηνίζον ἐν αὐτῷ ἀλγεινὰς ἀναμνήσεις.

Οὐδέποτε δὲ ἤκουσα αὐτὸν ἀναφέροντα τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς μου, χωρὶς νὰ ἰδῶ τοὺς ὀφθαλμοὺς του πλήρεις δακρῶν.

— Δάκρυα ἐλέγχων συνειδήτος. . . ἴσως, ἐσκέφθη ὁ εἰσαγγελεύς.

Εἶτα προσέθετο γεγυμνῶς τῇ φωνῇ :

— Κύριε ὑποκόμη, γνωρίζετε νεανίδα τινὰ καλουμένην Ἰωάνναν Καλλιουῆ ;

Ἄδελφός μου ἀνεσκήρτησεν. Ἡ αἰφνιδία αὕτη ἐρώτησις τὸν ἐτρόμαξεν. Ἐν τούτοις, ἀπήντησεν :

— Ναι, κύριε.

— Ποία εἶναι αὕτη ;

— Θυγάτηρ ἀρχαίου τινὸς δασοφύλακος τοῦ πενθεροῦ μου.

— Εἶναι ἀνεξάρτητος ;

— Πλέον ἢ ἀνεξάρτητος. Ἡ δεσποινὶς Καλλιουῆ εἶναι πλουσία, ἔχουσα εἰκοσι ἢ εἰκοσιπέντε χιλιάδων φράγκων ἐτήσιον εἰσόδημα.

[Ἐπεταί συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Η ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ

Ἰσπανικὸν διήγημα.

[Συνέχεια]

Ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καὶ εἶτα :

— Ὅτε διεμύνατε, εἶπεν, εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ἐσκουριαάλ, βεβαίως θὰ ἐξήλαθατε εἰς ἄγρην ἀνὰ τὰ ὄρη τῆς Γουαδαράμας· δὲν παρετηρήσατε ἐκ τῆς ἀνατολικῆς κλίσεως τοῦ ὑψηλοτέρου τῶν ὀρέων ἐκείνων, ἐξ ἧς φαίνεται μακρόθεν ὁ πύργος τῆς Σεγοβί, ἀρχαῖον φρούριον, ἐντελῶς ἐγκαταλελειμμένον καὶ ἤδη ἠρειπωμένον ;

— Πράγματι, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς, τὸ παρελθὸν φθινόπωρον ἐφόνευσα ἕνα λύκον πλησίον τοῦ φρουρίου· δὲν ἦτο τοῦτο, νομίζω, ἡ ἀρχαία κατοικία τῶν κομητῶν τῆς Πατασεράδας ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε !

— Ἡ οἰκογένεια τῶν Πατασεράδα ἦτο ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ εὐγενεστέρων οἰκογενειῶν τῆς Καστιλλίας.

— Ὡς λέγουν, Μεγαλειότατε.

— Ἐνθυμούμαι, αἰδισιμώτατε, ὅτι, κατὰ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, ἤκουσα νὰ διηγοῦνται περὶ ἐνὸς κόμητος τῆς Πατασεράδας. Ἦτο ἀνδρεῖος στρατηγός· ἐπολέμησε μάλιστα μὲ τὰς ἀρχαίας συμμορίας τοῦ δουκὸς τῆς Ἀλθης, καὶ διεκρίθη εἰς πολλὰς περιστάσεις. Ὁ μακαρίτης βασιλεὺς τὸν ὑπελήπτετο.

— Μεγαλειότατε, ἔχετε ἰσχυρὰν μνήμην ! . . .

— Δὲν εἶχε τέκνα ;

— Εἶχε, Μεγαλειότατε· εἶχε δύο υἱούς.

— Καὶ τί ἀπέγειναν ;

— Εὐαρεστεῖσθε, Μεγαλειότατε, ν' ἀκούσετε τὴν ἱστορίαν των ;

Ὁ βασιλεὺς ἔνευσε καταφατικῶς.

— Ἀκούσατε, λοιπόν, εἶπεν ὁ μοναχός. Ὁ πρωτότοκος ὠνομάζετο δὸν Πέτρος· ἦτο ὠραῖος ἰππότης, ζῶσα εἰκὼν τοῦ πατρὸς του. Εἶχε κόμην μαύρην, ὄψιν με-

λαγχολικὴν, ὀφθαλμοὺς ζωηροὺς καὶ ὑπερηφάνους, ἀνάστημα κομψόν, ὑψηλὸν καὶ εὐλύγιστον. . . Ὡς, ἂν ὁ Θεὸς τῷ ἐχάριζε τὴν ζωὴν, βεβαίως καὶ ἤδη εὐφύμως θὰ ὠμίλουν περὶ τοῦ δὸν Πέτρου Πατασεράδα. Κατὰ τὸ εἰκοστὸν δεύτερον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐκέκτητο ὅλα τὰ προσόντα τῶν μεγάλων πολεμικῶν ἀνδρῶν. Ὑπηρέτει εἰς Λάνδρην, ὑπὸ τὸν περιφημον Ἀμβρόσιον Σπινόλαν, καὶ ἀνήκεν εἰς τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον ἐκυρίευσεν τὴν ἀπόρθητον Ἀστείδην, μετὰ τριῶν ἐτῶν καὶ τριῶν μηνῶν πολιορκίαν. Τοῦτο ἐγένετο τὸ ἔτος 1604. Ὡς ! τί χαρὰν ἠσθάνθη ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ του—διότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἔζη αὕτη— ὅτε ἐπανῆλθεν ὁ υἱὸς των, ὁ ὁποῖος πρὸ πολλοῦ εὕρισκετο μακρὰν των ! Ὡς ! τί τρυφεροὶ ἐναγκαλισμοί, τί γλυκεῖαι ἐκφράσεις ἀντηλλάγησαν ! . . . Ἀλλά, φεῦ ! ἡ χαρὰ των δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Μίαν ἡμέραν, κλητῆρες μετὰ χωροφυλάκων εἰσήλθον εἰς τὸ φρούριον τῶν Πατασεράδα—εἰς τὸ αὐτὸ φρούριον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ βασιλεὺς Ἀλφόνσος ὁ Φρόνιμος ἀνεπαύετο—καὶ ἤρπασαν τὸν δὸν Πέτρον. Κατηγόρουσαν τὸν εὐγενῆ Πατασεράδα, ὅτι, κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀστείδης, διετήρει ἐνόχους σχέσεις μετὰ τοῦ διοικητοῦ τῆς πολιορκουμένης πόλεως. Εἶχε πέσει εἰς χεῖράς των ἀνυπόγραφος ἐπιστολή, τῆς ὁποίας ὄμως ὁ χαρακτὴρ ἦτο τοῦ δὸν Πέτρου ! Κατὰ τὴν φουερὰν ἐκείνην ἀγγελίαν, ὁ κόμης τῆς Πατασεράδας ἀπηλίπισθη, διότι ἡ τιμὴ τῆς οἰκογενείας του εἰς τὸ μέλλον θὰ ἐκηλιδοῦτο Παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τοῦ δὸν Πέτρου, τὸ ἐγκλήμα του ἦτο φανερόν, καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Ἐτὴν προσδιορισθεῖσαν ἡμέραν τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως, ὁ πατὴρ τοῦ δὸν Πέτρου εὕρισκετο κεκλεισμένος εἰς τὸ ἐν Μαδρίτη μέγαρόν του. Ἐνταῦθα ἔλαβε ἐπιστολὴν ἀξιωματικοῦ τινος τοῦ λόχου τῶν ἀγροφυλάκων, ὅστις, ἐνδίδων εἰς τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεώς του, ὠμολόγει ἐν τῇ ἐπιστολῇ ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ ἐνοχὸς τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖον ἀπέδιδον εἰς τὸν δὸν Πέτρον, καὶ ὅτι συνέτριψε τὴν κεφαλὴν του διὰ σφαίρας πυροβόλου. Ὁ δυστυχὴς πατὴρ, ἐκπληκτὸς καὶ τρέμων, τρέχει πρὸς τὸ βασιλικὸν ἀνάκτορον, ἐκτὸς δὲ αὐτοῦ ἐκ τῆς λύπης, καὶ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀθώου υἱοῦ του, παραβιάζει τὴν διαταγὴν καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸν βασιλικὸν θάλαμον. Ὁ βασιλεὺς—Ἦμεῖς, Μεγαλειότατε, τὸ ἐνθυμεῖσθε ;— ἐκάθητο, ὡς καὶ τώρα, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σκίμπος, καὶ εἰς αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν θέσιν. Ὁ καρδινάλιος δούξ δὲ Λέρμα εὕρισκετο πλησίον του, παρ' αὐτὸν καὶ ὄρθιος, ὁ δὸν Ροδρίγος Καλδερώνας, ὁ πρῶτος γραμματεὺς τοῦ καρδινάλιου δουκός.

Ὁ κόμης ἐγονυπέτησε ἐνώπιον τοῦ βασιλέως του, ὡς ἐκ τῆς ταραχῆς του δέ, οὐδὲ λέξιν ἠδύνατο νὰ προφέρῃ. Τότε, Μεγαλειότατε, τὸν ἠρώτησατε, δι' ὕψους οὐστηροῦ, ἀλλὰ μεγαλοπρεποῦς, τίς ἦτο, πῶς ἐτόλμησε νὰ εἰσέλθῃ, χωρὶς νὰ προσ-

κληθῆ, προσθέτοντες ὅτι ἡ πράξις του ἐκείνη ἦτο σοβαρὰ ἔλλειψις ἐθιμοταξίας.

— Μεγαλειότατε, ἀνέκραξε τότε ὁ κόμης Πατασεράδας κλαίων, οἰκτεῖρατε, εὐσπλαγχνισθητε ἕνα πατέρα, ὁ ὁποῖος χάνει διὰ παντὸς τὸν υἱόν του ! Τὸν σύρουσαν εἰς τὸ ἱκρίωμα, Μεγαλειότατε, καὶ εἶναι ἀθῶος· ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις».

Καὶ ὁ κόμης ἔτεινε τρέμων πρὸς τὸν βασιλέα του τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ λόχου τῶν ἀγροφυλάκων. Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς του ἀπαθῆς πάντοτε, ἀπεκρίθη :

— Εἶνε καθῆκον τοῦ αὐλάρχου νὰ δέχεται τὰς ἀναφορὰς τὰς πρὸς τὸν μονάρχην ἀπευθυνόμενας. Ἀναχωρήσατε καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπευθυνθητε. Θὰ σκεφθῶ ἀργότερα».

Ἄργότερα . . .

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὤφειλε νὰ πιστεύσῃ τις, ὅτι ὁ κόμης τῆς Πατασεράδας, ὁ ἀκριβῆς ἐκείνος τηρητῆς τῆς ἐθιμοταξίας καὶ πιστὸς ὑπῆκοος τοῦ στέμματος, παρεφρόνει, ἀφῶ ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ πρὸς τὸν βασιλέα του, παρουσίᾳ τοῦ ἀρχοντος καρδινάλιου δουκὸς δὲ Λέρμα καὶ τοῦ δὸν Ροδρίγου Καλδερώνας :

— Ἀμέσως ! . . . Αὐτὴν τὴν στιγμὴν, Μεγαλειότατε . . . πρέπει νὰ σκεφθῆτε, διότι . . . ἰδοὺ, ἀκούετε τοὺς κώδωνας ; — καὶ πράγματι, ἤχοι κώδωνος ἤκούοντο—σημαίνουν τὴν ἀγωνίαν τοῦ δυστυχῆ υἱοῦ μου. Ἀκούετε τὴν βοὴν τῆς ἐπικηδείου λιτανείας ; — καὶ πράγματι, μακρόθεν ἤδη ἤκούετο ὁ θόρυβος τῶν θείων εὐχῶν—εἶναι ἡ φωνὴ τῶν μετανοούντων, οἵτινες συνοδεύουν τὸν δυστυχῆ μου υἱόν, τὸν ὁποῖον σύρουσαν εἰς τὸν θάνατον, καὶ εἶνε ἀθῶος, Μεγαλειότατε !»

Οὕτως ὀμιλῶν ὁ κόμης ἐνηγκαλιζέτο τοὺς πόδας σας, Μεγαλειότατε, καὶ ἐσύρετο ἐνώπιον τοῦ καρδινάλιου δουκός, καὶ παρεκάλει τὸν δὸν Ροδρίγον Καλδερώνα, ἕνα μηδαμινόν, ἕνα ὀψίπλουτον !

— Ἐνώσατε λοιπόν μετ' ἐμοῦ, ἔλεγεν αὐτοῖς, καλοῖ μου κύριοι, τὰς παρακλήσεις σας καὶ ὁ βασιλεὺς θὰ ὑπογράψῃ τὴν χάριν τοῦ υἱοῦ μου . . . μίαν γραφίδα . . . μελάνην . . . μετ' ὀλίγας στιγμὰς δὲν θὰ ὑπάρχῃ ! . . .»

Ὁ καρδινάλιος δούξ καὶ ὁ γραμματεὺς του ἔμενον ἄφωνοι, ὡς Ἦμεῖς, Μεγαλειότατε, καὶ ὅμως ἐδεικνύετε φανερὰ σημεῖα ἐκπλήξεως. Ὁ κόμης τῆς Πατασεράδας ὠφελήθη τότε τῆς περιστάσεως καὶ ἔθεσεν ἐπὶ τῶν βασιλικῶν χειρῶν σας τὴν ἀγγελίαν τῆς ἀθώωτης τοῦ υἱοῦ του, προσφέρων συγχρόνως πρὸς Ἦμας γραφίδα καὶ χάρτην τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ἐκ τῆς τραπεζῆς σας. Ἀλλὰ πάραυτα ὁ δὸν Ροδρίγος Καλδερώνας, τὸν ὁποῖον ἡ Ἦμετέρα Μεγαλειότης ἀπέστειλεν εἰς τὸν πύργον τῆς Σεγοβί, εἶπε δι' ἀπαθῶς φωνῆς :

— Τὸ ὑπογράψῃ χάριν καταδίκου καὶ προσφέρειν γραφίδα πρὸς τὸν βασιλέα εἶνε καθῆκον τοῦ Προέδρου τοῦ Συμβουλίου τῆς Καστιλλίας».

Καὶ ὁ βασιλεὺς τί ἀπήντησεν ; διεκοφεν ἀσθμαίνουσα, καὶ ὑπὸ μεγίστης

ταραχῆς κατεχομένη ἡ Ἐλισάβετ τῆς Γαλλίας.

— Θεέ μου! ἀνέκραξε ταυτοχρόνως Φίλιππος ὁ Γ', δὲν ἤξεύρω τί ἔχω... δὲν νομίζετε καὶ ὑμεῖς, κύριοι, ὅτι εἰς τὸν θάλαμον αὐτὸν κάμνει πολὺ ψῦχος!

Καὶ ἐπειδὴ οὐδεὶς ἀπεκρίθη, ὁ βασιλεὺς ἐπρόσθεσεν:

— Ἐξω, φυσᾶ ψυχρὸς βορρᾶς· αἰσθάνομαι τὸ σῶμά μου ὅλον παγωμένον· τὸ πῦρ τῆς θερμάστρας πλησιάζει νὰ σβύσῃ. Μεδίνα Τσέλι, διάταξον νὰ τὴν ἀνάψουν ἐκ νέου. Ἦδη, αἰδεσιμώτατε, δύνασθε νὰ τελειώσετε τὴν διήγησίν σας.

— Εὐχαρίστως θὰ τὸ πράξω, ἀπήντησεν ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος, ἀλλ' ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, φαίνεται πάσχουσα περισσότερον, καὶ ἴσως κρίνει ἀναγκαίαν τὴν διακοπὴν τῆς διηγήσεως, ἥτις ἀναμφιβόλως ἐνοχλεῖ αὐτὴν, καὶ τὴν ὁποίαν πιθανὸν νὰ συνεχίσωμεν ἄλλοτε.

— Ὅχι, ὄχι, ἐπανέλαβεν ὁ βασιλεὺς, τὸ ψῦχος μόνον... ἐξακολουθήσατε.

— Ὡ! ναί, προσέθεσεν ἡ Ἰνφάντη, ἐξακολουθήσατε! Τί εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἀφοῦ ἤκουσε τὸν δὸν Ροδρίγον Καλδερῶνα νὰ ἀπαντήσῃ τοιοῦτοτρόπως;

Ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος ἀφῆκε τὸ βλέμμα του νὰ περιπλανηθῆ ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν Φιλίππου τοῦ Γ', ὡς εἰ ἐζήτηι ν' ἀνακαλύψῃ ἔγχος ταραχῆς, εἶτα ἀνέκραξε δι' ὕφους ἀνθρώπου διηγούμενου τὸ ἀπλούστερον καὶ φυσικώτερον τῶν πραγμάτων:

— Ὁ βασιλεὺς, ἀναμνησθεὶς τὴν τήρησιν κανόνος, τὸν ὁποῖον πιθανὸν εἶχε λησμονήσει, νῦχαρίστησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν δὸν Ροδρίγον Καλδερῶνα καὶ εἶπεν:

«— Αὐτὸ εἶνε ἀληθές· ἄς στείλουν νὰ φέρον τὸν Βικέντιον Γονζάλαν».

Δυσχερὲς ἦν νὰ περιγράψῃ τις τὴν ἐντύπωσιν, ἣν παρήγαγεν εἰς πάντας ἡ ἀπάντησις ἐκείνη. Ὁ μοναχὸς Ἀμβρόσιος ἐσιώπησεν ἐπὶ τινὰς στιγμάς, καθ' ἃς ἐφαίνετο ὅτι ἤσθάνετο τὴν καρδίαν του πάλλουςαν σφοδρῶς. Εἶτα ἐπανέλαβεν:

— Ὅταν ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου τῆς Καστιλλίας ἔφθασεν, ὁ κώδων καὶ ὁ βόμβος τῆς ἐπικειθείου λιτανείας, ἀντήχουν ἔτι μακρόθεν, ἀλλ' ὁ δὸν Πέτρος τῆς Πατασεράδας δὲν ἤκουε τίποτε πλέον... Ὁ βασιλεὺς, ἐν τῇ ἐπιεικείᾳ του, τὸν διέταξε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν προτέραν του θέσιν, διότι δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀνάγκη χάριτος! Νῦν, Μεγαλειότητε, θὰ διηγηθῶ Ὑμῖν τὴν ἱστορίαν τοῦ δευτεροτόκου υἱοῦ τοῦ κόμητος τῆς Πατασεράδας.

— Σταθῆτε! εἶπεν ὁ βασιλεὺς, αὐτὴ εἶνε λίαν θλιβερά, δὲν ἤξεύρετε τίποτε ἄλλας νὰ μᾶς διηγηθῆτε, αἰδεσιμώτατε;

— Ὡ! ἀνέκραξε μετὰ ζωηρότητος ἡ νεαρὰ πριγκίπισσα τῶν Ἀστουριῶν, συγκατανεύσατε, Μεγαλειότητε, νὰ ἀποπερατώσῃ ὁ αἰδεσιμώτατος τὴν διήγησίν του, διὰ τὴν ὁποίαν τόσῳ ἐνδιαφέρομαι ἄλλως τε, εἶνε ἀναγκαία διδασχὴ δι' ἐμὲ ἡ ἀκρόασις αὐτῆς τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἐθιμοταξίας τῆς Ἰσπανικῆς αὐλῆς.

Ὁ βασιλεὺς ἐποίησε σημεῖον συναίνεσεως καὶ τότε ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος ἐξηκολούθησε:

— Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ τοῦ δὸν Πέτρου ὁ κόμης τῆς Πατασεράδας, ἀπεφάσισε νὰ διαύση τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του εἰς τὸ φρούριον, τὸ ἐπὶ τῶν ὀρέων τῆς Γουαδαρέμας, μετὰ τοῦ δευτεροτόκου υἱοῦ τοῦ Φερδινάνδου, διότι ἡ κόμησσα σύζυγός του εἶχεν ἀποθάνει, ὡς ἐκ τῆς σφοδρᾶς ἐντυπώσεως, τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν εἰς αὐτὴν ἡ εἰδησις τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ τῆς Πέτρου. Ὁ Φερδινάνδος ἦτο παιδίον ἔτι, μόλις δωδεκαετής, ὅτε ἀπώλεσε τὸν ἀδελφόν του. Ὁ κόμης τῆς Πατασεράδας ἦτο γέρον καὶ δὲν τῷ ἔμενε ἄλλο τι ἐν τῷ κόσμῳ παρὰ ἓν τέκνον, διὰ νὰ τὸν παρηγορῆ εἰς τὰς θλίψεις του καὶ τοῦ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἄλλως τε ὁ κόμης νῦχῆθη — ἐπιτρέψατε τοιαύτην εὐχὴν, Μεγαλειότητε, — ὥστε ποτέ, ἐνόσῳ ἔζη Πατασεράδας νὰ μὴ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Αὐλὴν, οὔτε νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς τὸν βασιλικὸν στρατόν. Τὸ σπουδαιότερον δὲ εἶνε ὅτι κατῴρωσε νὰ πείσῃ τὸ παιδίον νὰ ὀμώσῃ ἐπὶ τοῦ ἡκρωτηριασμένου πτώματος τοῦ δὸν Πέτρου ὅτι θὰ ἀπεποιεῖτο ὅποιανδῆποτε θέσιν ἢ χάριν, ὅσον μικρὰ ἢ μεγάλη ἤθελεν εἶσθαι αὐτῇ, τὴν ὁποίαν θὰ τῷ προσέφερον ἡ καθολικὴ Αὐτοῦ Μεγαλειότης Φίλιππος ὁ Γ', τὸ δὲ παιδίον ἀπεφάσισε νὰ τηρήσῃ πιστῶς τὸν ὄρκον του. Πολλὰ ἔτη παρῆλθον ἔκτοτε καὶ ὁ Φερδινάνδος ἠδρώθη. Κατὰ τὸ ἔτος 1611 — παρῆλθον ἔκτοτε δέκα ἔτη — εἰσῆρχετο εἰς τὸ δέκατον ἔνατον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἦτο ὠραίος, ὡς ὁ ἀδελφός του, ὄχι ὅμως ὑπερήφανος καὶ θραυαλέος ὡς ἐκεῖνος ἐξ ἐναντίας διεκρίνετο μάλιστα διὰ τὸ ἤρεμον τοῦ χαρακτήρος του, καὶ τὸ μελαγχολικὸν τοῦ ὕφους του, τὸ ὁποῖον ἀνεκάλει εἰς τὴν μνήμην τοῦ γέροντος κόμητος Πατασεράδα τὴν ἀπωλεσθεῖσθαι σύζυγόν του.

«Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ δὸν Φερδινάνδος κατέστη αἵρνης εἰς ἄκρον μελαγχολικός, χωρὶς νὰ γνωστῇ ἡ ἀφορμὴ. Τὸ ἀρχαῖον φρούριον, ἐν ᾧ διήλθε τὰ ἔτη τῆς ἐφηβικῆς του ἡλικίας, ἀπώλεσε δι' αὐτὸν τὰ θέλητρα του, καὶ πολλάκις οὗτος κατελήφθη, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὀρέων τῆς Γουαδαρέμας, παρὰ τὸ ἄκρον ἀποκρήνου τινὸς βράχου, μεθ' ἃς πλανώμενον ἐπὶ τοῦ ἀπεράντου ὀρίζοντος, ἐκεῖ, μακρὰν, πρὸς μεσημβρίαν, πρὸς τὸ Ἐσκουριάλ καὶ τὴν Μαδρίτην. Ὁ πατὴρ του, — ὅστις ἠγάπα αὐτὸν ὡς γαμψὰ ἐξηκοντούτης πατὴρ τὸ μόνον τοῦ τέκνον, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν παρηγορίαν τῶν γεροντικῶν του ἡμερῶν, τὸ ἔρεισμα του, τὸν τελευταῖον βλαστὸν τῆς εὐγενοῦς του οἰκογενείας — τεθρονημένος, ὡς ἐκ τῆς ἀπροσδοκίτου ταύτης μεταβολῆς, μετεχειρίσθη τὰ πάντα πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς μελαγχολίας του ἀλλ' ὁ δὸν Φερδινάνδος ἦτον ἀνεξερεύνητος.

Ἡμέραν τινὰ, παρουσιάσθη τέλος ὁ Φερδινάνδος ἐνώπιον τοῦ πατρός του, με πρόσωπον ἥττον κατηφές, παρὰ τὴν συνήθειάν του. Θὰ τῷ ἀπέτεινε μίαν παρὰ-

κλήσιν. Οὐδέποτε παρευρέθη εἰς ταυρομαχίαν, ἡ δὲ φήμη εἶχε διασαλπίζει μέχρι τῶν ὀρέων τῆς Γουαδαρέμας, ὅτι ὁ ἀγὼν ἐκεῖνος θὰ ἐλάμβανε χώραν ἐν Μαδρίτην τὴν 31 Μαρτίου 1611, ἐπὶ τῆς Μεγάλῃς Πλατείας, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐπετείου τελετῆς τῶν εὐτυχῶν γάμων Σας, Μεγαλειότητε. — Εἰς τὸν Φερδινάνδον δὲν ἐπετρέπετο νὰ παρευρεθῆ εἰς ἐθνικὴν πανηγύριν. Ὁ κόμης τῆς Πατασεράδας ἀκούσας τὴν παράκλησιν τοῦ υἱοῦ του ἐστέναζε βαθέως καί:

«— Τέκνον μου, τῷ εἶπε, θ' ἀφῆσῃς τὸν πατέρα σου διὰ νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν Μαδρίτην; Ὡ, σὲ παρακαλῶ, παραιτήσῃ τὴν ἰδέαν αὐτὴν! Γνωρίζεις κάλλιστα ὅτι οὔτε ἐν βῆμα θὰ δυνηθῆς νὰ προχωρήσῃς, χωρὶς νὰ πατήσῃς ἐκεῖ ὅπου ἐπάτησεν ὁ ἀτυχῆς σου ἀδελφός δὸν Πέτρος, καθ' ἣν στιγμὴν ὠδηγεῖτο εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. Γνωρίζεις ὅτι αἱ γηραιαὶ δέσποιναί τῆς Μαδρίτης, ὅταν σὲ ἴδωσι διερχόμενον, θὰ σὲ ἀναγνωρίσωσι· θ' ἀκούσῃς περίξ σου ν' ἀντηχοῦν αἱ λέξεις: «Ἴδου ὁ ἀδελφός τοῦ δὸν Πέτρου, ὅστις ἀπέθανε διὰ τῶν χειρῶν τοῦ δημίου!» Υἱέ μου, σὲ παρακαλῶ, μὴν ὑπάγῃς εἰς Μαδρίτην· ἡ Μαδρίτη εἶνε ὀλεθρία πόλις διὰ τὴν οἰκογένειάν μας· τίς ἤξεύρει ἂν ἐπανέλθῃς πλέον!»

Ἄλλ' ἡ νεότης εἶνε ἐνίοτε τοσοῦτον ἰσχυρογνώμων, ὅσον καὶ ρισκοκίνδυνος εἰς τὰ σχέδιά της, καὶ ὁ δὸν Φερδινάνδος ἀπήντησε:

«— Πάτερ μου! ἂν μοὶ ἐπιτρέψῃς νὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν ταυρομαχίαν, θὰ σὰς φανερώσω ὅτι τοσοῦτον ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε καὶ τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦδε σὰς ἀπέκρυψα· πάτερ μου, θὰ σὰς ἀποκαλύψω μὲγα μυστήριον!»

«— Πολὺ καλὰ! ἀπήντησεν ὁ κόμης. Ἄν κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν μοὶ φανερώσῃς τὸ μέγα αὐτὸ μυστήριον, θ' ἀποφασίσω ἂν πρέπη νὰ ὑπάγῃς εἰς Μαδρίτην!»

«— Λέγετε τὴν ἀλήθειαν, πάτερ μου; ἠρώτησεν ὁ Φερδινάνδος, τότε θὰ σὰς ἀποκαλύψω τὰ πάντα».

«Καὶ ἰδου τί διηγήθη πρὸς τὸν πατέρα του».

Ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος ταῦτα λέγων, ἔστη πρὸς στιγμὴν ἀμφιταλαντευόμενος, ἂν ὤφειλε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν διήγησίν του. Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς ἔνευσεν αὐτῷ νὰ μὴ διακόψῃ αὐτὴν, οὗτος δ' ἤρξατο ὡς ἔζη:

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Σχῆμα 4ου σελίδος 12.

Συνεργάται καθηγηταί, ὑφηγηταί τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς κτλ — Διευθυντής Α. Καλλιτσωνιάς ὑφηγητής κλ. — Ἐκδότης Κ. Κοκκολάτος

Ἐτησίαι συνδρομὴ ἐν Ἑλλάδι δρα. 9, ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ φρ. χρ. 10

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῶν.